முத்தமிழ் வெளியீடு 4

தமிழ்

பழமையும் புதுமையும்

ஆசிரியர்:

ந. சி. கந்தையா பிள்ளை

[(1) தமிழகம் (2) தமிழர் சரித்திரம் (3) தமிழ் இந்தியா (4) தமிழர் யார்? (5) வரலாற்றுக்காலததுக்கு முற்பட்ட பழந் தமிழர் (*Pre. Historic Tamils*) (6) நமது நாடு (7) நமது மொழி (8) தமிழர் சமயம் எது? (9) சிவன் (10) பொருளுரைக கொத்து (11) அறிவுரை மாலை (12) அறிவுரைக் கொதது (13) பத்துப் பாட்டு வசனம் (14) கலித்தொகை வசனம் (15) பரிபாடல் வசனம் (16) கலிங்கத்துப் பரணி வசனம (17) புறப்பொருள் வசனம் (18) பதிற்றுப் பத்து வசனம் (19) தேம்பாவணி வசனபாடம் (20) பொது அறிவு நூல் (21) மதனுபிஷேகம் (22) பெணகள் உலகம் (23) மனிதன் (24) ஆரியர் தமிழர் கலப்பு (25) தென்னிந்திய குலங்களும் குடிகளும் (26) ஆரியர் வேதங்கள் (அசில்) முதலிய பற்பல நூல்களின் ஆசிரியர்]

15/10

.: முத்தமிழ் நிலையம் சென்னை. ::

பதிப்புரிமை] 1946 [விலை அணா-8

அரப்பா, மொகஞ்சதரோ எழுத்துக்கள் சிலவற்றின் ஒலி முறையான வாசிப்பு—ஹேரஸ் பாதிரியார்

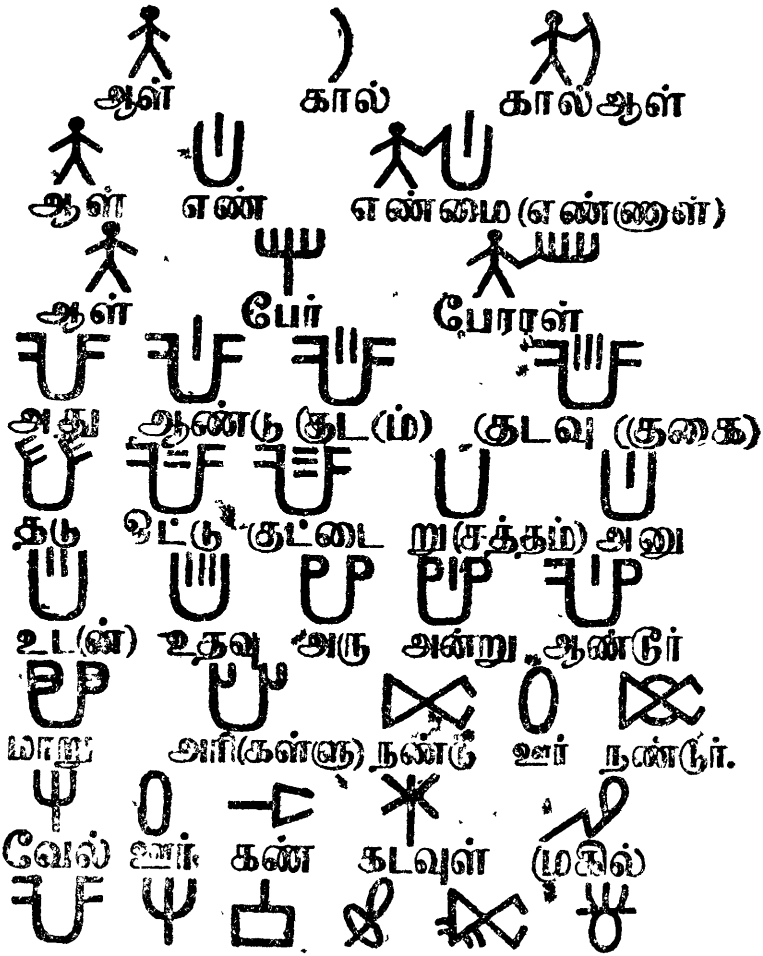

கடைசி வரியின் வாசிப்பு வலம் இருந்து இடம்.

வேலூர் நண்டுகெல் அலர் இரி பதி வேல் அது

I. E That is the village trident that has the nandukal flowers of Velu.

முன்னுரை

இற்றைக்குச் சில ஆண்டுகளின் முன் ஒருவர், தமிழ் சமக்கிருதத்துக்கு முற்பட்டது என்றாலோ? சமக்கிருதத்திற் காணப்படும் சில சொற்கள் தமிழ் என்றாலோ, அவர்கள் தமிழுக்குப் பெரும் பணி செய்தவராகக் கருதப்படுவர். இன்றைய நிலை வேறு; பள்ளிச்சிறாரும் தமிழ், சமக்கிருதத்துக்கு முற்பட்டது. சமக்கிருதம், தமிழில் பல சொற்களை இரவல் பெற்றிருக்கின்றதென நன்கு அறிவர்.

நாம் எல்லோரும் தமிழ் உயர்நிலை அடையவேண்டுமென விரும்புகின்றோம். ஏன்? நாட்டுப்பற்று மொழிப்பற்று என்பன ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைப் பிரிக்கக் கூடாதவாறு பின்னிக்கிடக்கின்றன. தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட ஒவ்வொருவரிடத்தும் தமிழ்ப் பற்று மிகுந்திருத்தல் இயல்பே. நாம் ஆங்கிலம் முதலிய பிறமொழிகளைப் பயின்றபோதும், எமது தாய்மொழியிலிருப்பது போன்ற பற்று எமக்கு அம்மொழிகளிலிருப்பது இல்லை; ஏன்? அவை எங்கள் தாய்மொழிகளில்லாமையால். எங்களின் மத்தியில் சமக்கிருதத்தையே தாய்மொழியாகக் கொண்ட ஒரு கூட்டத்தினரும் உளர். அவர்கள் தமிழ் மொழியில் பற்று வைக்கிறார்கள் என நாம் நம்ப முடியாது. அவர்கள் தாய்மொழியெனக் கருதும் சமக்கிருதத்துக்கு ஆக்கம் தேடும் கருத்துடையராய், அம்மொழிச்சொற்கள் பலவற்றை அவ்வாறே தமிழிற் கலந்து வழங்கித் தமிழைக் கெடுத்து வருகின்றனர். நிரம்பிய கல்வியறிவில்லாத நம்மவர் பலரும் அவர் நடைகளைப் பின்பற்றுகின்றனர். இவை நம்முன்னோராற் கடியப்பட்டவை. ஆரியம் தெய்வ மொழி; தமிழ் மனித மொழி என்னும் பொல்லாத கொள்கை தமிழ்நாட்டில் தோன்றியுள்ளது. இன்றும் சமக்கிருதம், சமய மொழியாகத் தமிழ்நாட்டில் இருந்து வருவதை நோக்கி, உண்மைத் தமிழன் ஒவ்வொருவனும் நாணமடைய வேண்டும்.

தமிழை வளர்க்க முன்வரும் மக்கள் முதலில் தமிழையே சமய மொழியாகக் கொள்ளவேண்டும். இவைபோன்ற கிளர்ச்சிகள் எழுவதற்குத் தமிழைப்பற்றிய வரலாற்றை, நம்மவர் நன்கு அறிந்திருத்தல் வேண்டுமன்றோ? அது கருதியே இச்சிறிய நூல் வெளிவருவதாயிற்று.

"மலங்கெடுத்து மனங்கரைக்கும் வாசகத்தில் [illegible]
கனஞ்சடை யென்றுருவேற்றிக் கண்மூடிக் கதறுவரோ"
(மனோன்மணீயம்)

சென்னை
11--11--1946

ந. சி. கந்தையா

பொருளடக்கம்

		பக்கம்
1.	தோற்றுவாய்	1
2.	மொழி எவ்வாறு உண்டாகின்றது	4
3.	முத்தமிழ்	6
4.	தமிழின் பழமை	8
5.	தமிழ் எழுத்து	9
6.	ஒன்றாக வாழ்ந்த மக்கள் பிரிந்தமைக்குக் காரணம்	12
7.	தமிழ் என்னும் பெயர்	13
8.	இந்திய நாட்டில் தமிழ் வழங்கிய எல்லை	17
9.	எழுத்துக்கள் மொழிகளில் கூடியும் குறைந்தும் காணப்படுவதேன் ?	19
10	இந்திய நாட்டின் மொழி, பல மொழிகளாக வேறுபட்டதன் காரணம்	20
11.	வடநாட்டு மொழிகள் அமைப்பில் தமிழை ஒத்தன	23
12.	சமக்கிருதம் எப்படி உண்டாயிற்று	24
13.	சமக்கிருதப் போக்கைத் தழுவித் தமிழமைக்கப்பட்டதென ஒரு சாரார் கூறுவதேன்?	28
14.	தமிழ் நாட்டு எல்லை	29
15.	தமிழ் நாட்டின் உட்பிரிவுகள்	,,
16.	இசைச் சொற்கள்	30
17.	திரி சொற்கள்	31
18.	வடசொல்	32
19.	கொடுந்தமிழ்	33
20.	தமிழ் நடை	34
21.	தமிழ்ச் சங்கம்	34
22.	முச்சங்கம்	38
23.	சங்க நூல்கள்	39
24.	நீதி நூல்கள்	41
25.	அகத்தியர்	42
26.	தொல்காப்பியம்	46
27.	சங்கத்துக்குப் பிற்பட்ட தமிழ்	49
28.	மொகஞ்சதரோ மொழி தமிழ்	52

தமிழ்

பழமையும் புதுமையும்

தோற்றுவாய்

இவ்வுலகின் ஆதியில் மக்கட்குலம் ஒன்றாக விருந்தது.[1] மொழி சமயம் என்பனவும் அவ்வாறே இருந்தன. மக்கள் பிரிந்து அகன்று வாழத் தொடங்கினார்கள்; அப்பொழுது இயற்கைக் காரணங்களால் அவர்களின் நிறம் உடற்கூறு முதலியன மாறுபட்டன; அவ்வாறே மொழியும் சமயமும் மாறுபட்டன. மக்களின் பழைய வரலாற்றினை ஆராயும்போது இவை நன்கு தோன்றுகின்றன. அவ்வாறாயின் ஆதிமக்கள் யார்? ஆதிமொழி எது? ஆதிச்சமயம் யாது? என்பன போன்ற கேள்விகள் எழுதல் இயல்பு. இன்று இக்கேள்விகளுக்கு விடை அளித்தல் கடினமன்று.

ஒருகாலத்தில் மக்கள், மொழி எவ்வாறு தோன்றிற்று என அறியாதிருந்தார்கள்; ஆகவே அது ஆதியில் கடவுளால் மக்களுக்குக் கற்பிக்கப்பட்டது என நம்பி வந்தார்கள். இதனை உணர்த்தும் பழங்கதைகள் காணப்படுகின்றன. மொழி, கடவுளால் கற்பிக்கப்பட்டதாயின்

1 The book of beginnings - Gerald Massey

அது ஒன்ருயிராமல் பலவாயிருப்பான் ஏன் எனச் சிலர் கருதிஞர்கள். வானுலகத்துக்குச செல்லும்படி சிலர் உயர்ந்த கோபுரம ஒன்றைக் கட்டிஞர்கள். அதனை விரும் பாத கடவுள், ஒருவா பேசுவதை மற்றவா விளங்கிக் கொள்ள முடியாதபடி அவாகளின் பேச்சை மாறும் படி செய்தார். அதஞல் மொழிகள் பலவாயின என் னும் கதை எழுந்தது. ஆதிகாலம் முதல மக்கள், மொழி யைப்பற்றிய ஆராய்சசி செய்து வருகின்றனா.

போாததுக்கேயா, ஒலலாந்தா, பிரான்சியர், ஆங்கிலர் முதலிய மேற்குதசேதச மககள், இற்றைக்கு நானூறு ஆண் டுகள் முதல கிழக்குத் தேசஙகளுக்கு வரத் தொடங்கிஞர் கள். அவாகள கிழக்கே பல நாடுகளைத் தமது ஆட்சிக்கு உட்படுத்திஞர்கள். இவவாறே ஆபிரிக்கா அமெரிக்கா முதலிய நாடுகளிலும அவாகள இராசசியங்களைக் கோலி னர். அபபொழுது ஐரோப்பாவினின்றும் கிறித்துவப் பாதிரிமார் தமது மதத்தைப் பரப்பும் பொருட்டு உலகின் எலலாப் பாகங்களுக்கும் சென்ருர்கள்; மதத்தைப் பரப்பு வதற்கு அவரவாகள் சென்ற நாடுகளில வழங்கும் மொழி களைப் பயிலவேண்டிய தாயிற்று. அவர்கள் இவ்வாறு உலகிலுள்ள பல மொழிகளைக கற்று அவவம மொழி களைபபற்றி ஆராய்ந்து ஐரோபபிய மொழிகளில் நூல்கள் வெளியிட்டாாகள். உலக மொழிகளை எல்லாம் ஒருங்கு வைத்து மொழி ஆராச்சி செய்யும்போது முன் அறியப் படாதிருந்த பல உண்மைகள புலஞயின.

தென்னுட்டிலே வாழ்ந்த கல்ட்வேல் என்னும் பாதி ரியார் இற்றைக்கு எண்பது ஆண்டுகளின் முன் உலகின்

பல பாகங்களில் வழங்கிய மொழி துரானியம் என்றும், அது மிகப் பழமையுடையதென்றும், தமிழ் அவ்வினத்தைச் சேர்ந்ததென்றும், திராவிடமொழியின் திரிபுகளே மற்றையத் துரானியமொழிகள் ஆகலாம் என்றும் கூறுவாராயினர். இக்கருத்துக்களை ஊன்றிப் பயின்ற பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள்,

"சதுமறை ஆரியம் வருமுன் சகமுழுது நினதாயின்
முதுமொழி நீயனுதியெ்ன மொழிகுவதும் வியப்பாமே"

எனக் கூறுவாராயினர். அக்காலத்தில் அவர் அவ்வாறு கூறியது மொழிப்பற்றினால் எனப் பலர் கருதியிருக்கலாம். இன்றைய ஆராய்ச்சியில் அவ்வுண்மை தெளிவாகின்றது. உலகம் முழுமையிலும் தமிழ் வழங்கிற்று எனக் கூறின் அது பலருக்கு வியப்பை அளிக்கலாம். உலகம் முழு-மையிலும் வழங்கிய தமிழ், இந்திய நாடு முழுமையிலும் வழங்கிப் பின் சிறிது சிறிதாகச் சுருங்கி எவ்வாறு தென்-னிந்தியாவின் சிறிய இடத்தைத் தான் வழங்கும் பரப-பாகக் கொண்டுள்ளது என்பதை இச்சிறிய நூல் எடுத்து விளக்குகின்றது.

தமிழை வளர்க்கவேண்டும் எனனும் உணர்ச்சி வேகம் தமிழ் நாடு எங்கும பரந்து இருக்கின்றது. சமயத்திலும் பார்க்க வேறொன்றும மனிதனை அடிமைப்படுத்த மாட்-டாது என வீராதி வீரனாகிய நெபபோலியனே கூறியிருக்கின்றான். மனித சமூகத்தையே அடிமைக்கொள்ள வல்ல சமயத்திலும், சமயக்கிரியைகளிலும் "இந்து சோமன்" மொழியாகிய சமக்கிருதம நுழைந்து கொண்டது. அம்

மொழிக்கு அதிகாரிகள் எனப்படுபவர்களோ தம் மூல முதல்வர் வேதபாடல்களைச் செய்த (தமிழரல்லாத) முனிவர்கள் எனத் தமது "குலம் கோத்திரங்"களைக் கூறிக் கொள்வோர். தமிழ் உயர்வடைய வேண்டுமாயின் பெரிய புரட்சி உண்டாகவேண்டும். முதலில், ஆலயங்களில் சீர்திருத்த முண்டாக வேண்டும். இவவாறு உண்டாவதற்கு நாம் எல்லோரும் நமது மொழியைப்பற்றி நன்கு அறிந்து இருத்தல் வேண்டு மன்றோ.

மொழி எவ்வாறு உண்டாகின்றது ?

நாம் தமிழ்மொழியின் தொடக்கத்தைப் பற்றி அறிவதன் முன், மொழி எவ்வாறு உண்டாகின்றதென அறிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். மனிதன் விலங்கினத்தைச் சேர்ந்தவன்; விலங்குகளிலும் பார்க்க நுண்ணறிவுடையவன். ஒன்றைச் சிந்தித்துக் கண்டுபிடிக்கும் ஆற்றல உடையவன். ஆதியில் மொழி இருந்திருக்கமாட்டாது. மக்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் தமது எண்ணங்களைக் கலந்து கொள்ள விரும்பினார்கள். இவ்வுணர்ச்சியினால தோன்றியதே மொழி. ஆதியில் மொழி பெரும்பாலும் முகக்குறி, கைக்குறி, பார்வை, உடல்நிலை போன்ற சைகை அளவிலேயே இருந்தது ஊமரும் செவிடரும் இவ்வாறு சைகைகளால் பேசுவதை நாம் காண்கின்றோம். ஒருவர் மொழியை மற்றவர் அறிந்துகொள்ள மாட்டாத

இருவர் சந்திக்கநேரின், அவர்களும் தம் கருத்துக்களைச் சைகைகளாலே உணர்த்துவர். மனிதனைச் சூழ்ந்து பல வகைப் பறவைகள் விலங்குகளும், ஆறு மலை முதலியவை போன்ற இயற்கைப் பொருள்களும் உள்ளன. பறவை விலங்குகள் செய்யும் ஓசைகளையும், இயற்கைப்பொருட்களினின்று எழும் ஓசைகளையும், அவன் உற்றுக்கேட்டான். அவ்வோசைகளையே அவ்வப்பொருள்களுக்குப் பெயராக இட்டு வழங்கினான்; காகா எனக் கரையும் பறைவையைக் காக்கை என்றான்; கூ கூ எனக் கூவும் குருவியைக் குயில் என்றான்; கோ கோ எனக் கத்தும் பறவையைக் கோழி என்றான்; மா மா என அழும் விலங்கை மாடு என்றான். இவ்வாறு அவன் தன்னைச் சூழ இருந்த பொருள்களைக் குறிக்கச் சில ஒலிக் குறிகளை உண்டாக்கிக்கொண்டான். பின்பு அவன் பொருள்களின் பண்புகளைக் குறிக்கச் சில ஒலிக் குறிகளையும் உண்டாக்கிக்கொண்டான். பின்பு பொருள்களின் பண்புதொடர்பாகவும், பொருள்களுக்குப் பெயரிட்டான். இப்பொழுது சைகைகளோடு ஒலிக்குறிகளும் சேர்ந்து மொழியாக வழஙகின. இவ்வாறு பழைய ஒலிக்குறிகள் தலைமுறை தலைமுறை தோறும் தொடர்ந்து வந்தன. ஒவ்வொரு தலைமுறைக் காலத்தும் பல புதிய சொற்களும் வந்து சேர்ந்தன. இவ்வாறு மொழி காலந்தோறும் வளர்ச்சியடைவதாயிற்று.

முத்தமிழ்

தமிழ், இயல் இசை நாடகம் என மூன்று வகைப் படும் எனச் சொல்லப்படுகின்றது. இவை, மொழி ஆதியில் அடைந்த வளர்ச்சி முறைபற்றி இடப்பட்ட பெயர்கள். ஆதியிற் றோன்றியது, நாடகத் தமிழ் அல்லது நடிபபு முறையான பேச்சு. முற்பருவத்தில் மக்கள், ஒலிக்குறி-களாலல்ல சைகைகளாலேயே பேசினார்கள் எனக்கூறி-னோ. இவ்வாறு பேசுதற்கு மிகுந்த திறமைவேண்டும். உள்ளத்தில்எழும் உணர்ச்சி உடம்பில் தோன்றவேண்டும். அதற்கு ஏற்ற சைகைகளும் புரியவேண்டும். இவ்வகை நடிபபு அவிநயம் எனப்படும். இன்று "சதிர்" என வழங்-குவது ஒரு கருத்தைச் சைகைகளால நடித்துக் காட்டுவ தாகும். மக்கள் முற்பருவத்தில் கைக்கொண்டிருந்த அவிநயப் பேச்சு, நடிப்புக்கலை அல்லது நாட்டியக்கலையாக வளர்ச்சி யடைந்தது. இதுவே நாடகத்தமிழ் எனப்படும்.

மக்களிடையே ஒலி வடிவான பேச்சு உண்டாயிற்று. அபபொழுது உள்ளத்து எழும் உணர்ச்சிகளுக் கேற்ப இயலபாக எழும் ஓசைகளை அறிந்து அவ்வாறு ஒலித்தலி லிருந்து இசைகள் வளர்ச்சி யடைந்தன. கோபங்கொண்-டவன், சோகம் கொண்டவன், மகிழ்ச்சி யுற்றவன், பயம் அடைந்தவன் முதலியோர் பேசுமிடத்து எழும்தொனி-கள் வெவ்வேறாக இருக்கின்றனவன்றோ. பழைய பாடல கள் ஒவ்வோர் சுவையுடையனவாக அமைக்கப்பெறும். சுவைக்கேற்பச் சொற்களை அமைத்தலால், பாடல்கள் வெவ்வேறு வகைப்படும். இவ்வகை அடிப்படையி-

னின்றே இசைத்தமிழ் உண்டாயிற்று. சுவைக்கேற்ப உள்ளத்துணர்ச்சி எழும்; உள்ளத்துணர்ச்சிக் கேற்ப மெய்ப்பாடு உண்டாகும் ஆகவே பாடலுக்கும் ஆட-லுக்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு.

மேற்கூறியவைகளை அடிப்படையாகக் கொள்ளாது கருத்துக்களை விளக்கிக்கூறும் பொருட்டுச் செய்யப்பட்-டுள்ள இலக்கியங்களும், இலக்கணங்களும் இயற்றமிழின் பாற்படும். இலக்கியங்களும் அவை பொதிந்துள்ள பொருள்களுக் கேற்ற தொனியில் படிக்கப்படும். மேடை-யில் நின்று பேசப்படும் பேச்சு, இசை, நடிப்புக்களைச் சேராவிட்டாலும், கூறும் பொருள்களுக்கேற்பத் தொனி களை மாற்றியும், உயர்த்தியும் தாழ்த்தியும் பேசப்படுகின்ற தன்றோ.

இற்றைக்கு ஆறாயிரம ஆண்டுகளின் முன், தமிழ் மொழி இயல் இசை நாடகம் என்னும் மூன்று தன்மை களையும் எய்தி, ஒலிகளை வரி வடிவிற் பொறிக்கும் எழுத்-துக்களையும் பெற்று விளங்கிற்று என்பது, மொகஞ் சதரோ அரப்பாப் புதை பொருள் ஆராய்ச்சிக்குப் பின் நன்கு தெளிவுறுவ தாயிற்று. சிலர் 6000-ஆண்டுகள் எனக் கூறுவது கற்பனைக் கூற்று என்று நினைக்கலாம். இற்றைக்கு ஏழாயிரம் ஆண்டுகளின் முன்னரே, இவ்-வுலகத்தின் பெரும் பகுதி திருந்திய நாகரிகமும், செவ்-விய ஆட்சி யுமுடையதாகத் திகழ்ந்ததெனை ஆராய்ச்சி வல்லார் நிறுவியுள்ளார்கள்.[1]

---

1. Human Origins-S-Laing

தமிழின் பழமை

உலகில் இன்று 7296 மொழிகள வழங்குகின்றன. இவைகள் எல்லாம் ஆரியம் துரானியம் என்னும் இரு பெரும் பிரிவுகளில் அடங்கும். துரானியமென்பது ஆரியமல்லாத மொழிகளுக்கு மேல் நாட்டு மொழிநூலார் இட்டு வழங்கும் பெயர். உலகில தொடக்கத்தில் வாழ்ந்தோர் கறுப்பு அல்லது மங்கிய கறுப்பு நிறமுடைய மக்கள். பின்னரே வெண்ணிற மக்கள் தோன்றினார்கள். வெண்ணிற மக்களே ஆரியர் எனப்படுவர். முன்பு எப்படி ஆரிய மக்கள் இலலையோ, அப்படியே ஆரிய மொழியும் இல்லையாகும். மத்தியதரை மக்களின் ஒரு பிரி வினரே, குளிர் செறிந்த நாடுகளிற் சென்றடைந்து வெண்ணிற மடைந்தாாகள என, எச். ஜி. வெலஸ் (H. G. Wells) என்பாா சரித்திரக் காட்சி (Outline of History) என்னும் நூலில குறிபபிட்டுள்ளார். இந்து-ஐரோபபியம் எனப்படும் ஆரிய மொழியிற் காணபபடும் பல சொற்கள், தமிழில் மறந்து விடப்பட்டன வாகிய சொல் மூலங்களாகும் என்று சொல் ஆராய்ச்சி வலல சுவாமி ஞானப்பிரகாசரவர்கள் ஆராய்ந்து கூறியுள்ளார்.[1] துரானிய மொழிகள் தமிழைப போன்ற ஒட்டுச சொற்கள் உடையன. இவவகை மொழியே, உலகம் முழுமை யிலும் வழங்கியது. பிற்காலத்தில் வந்த ஆரியம், முன் வழங்கிய மொழியைப் பல விடங்களில் தன் மயமாக்கி

1. Pedigree of words-Rev- S Gnanapragasar O M. I
2. Quarterly journal of mythic society vol. xxi. No 2

விட்டது. துரானிய மொழிகளுள் தமிழ் அல்லது திராவிடம் மிகப் பழமை யுடைய தென்பதை ஆராய்ச்சி யாளர் எல்லாரும் உடன் படுகின்றனர். இதனை மொகஞ் சதரோப் பழம பொருளாராய்ச்சி நன்கு வலியுறுத்து கின்றது.

தமிழ் எழுத்து

பேச்சு வழக்கி லிருந்து பண்பட்ட பின்பே மொழிக்கு எழுத்து உண்டாவது இயலபு. இற்றைக்கு ஐயாயிரம் அலலது ஆறுயிரம ஆண்டுகளுக்கு முன், தோன்றி நடைபெற்ற மிகப் பழைய தமிழ் எழுத்துக்கள் ஓவிய வடிவமாக அமைந்தன. டீனிதனைக் காட்ட மனி தனையும், கை, கால் போன்றவைகளைக் காட்ட, அவ்வவ வுறுபபுக்களையும், ஓவிய வடிவாக வரைந்து காட்டுதல் ஓவிய எழுத்துக்களுக்கு எடுத்துக காட்டாகும் இவ்வாறே நடத்தல் இருத்தல் போன்ற செயல்களும், செயலகள புலபபடும்படி ஓவியங்கள வரைந்து காட்டப் பட்டன. இம் முறையிலிருந்து எழுத்துக்கள் சிறிது சிறிதாக வளாசசி யடைந்தன. தமிழில் இவ்வகை எழுத்துக்கள் இருந்தனவேனும், அவை மறக்கப்பட் டுள்ளன. அவவெழுத்துககளைக் குறிப்பிடும் பழைய நூற் பாக்கள சில, பழைய உரைகளில் மேற்கோள்களாக ஆளப் பட்டுள்ளன. மொகஞ்சதரோ எழுத்துக்கள் ஒவ்வொரு

சொல்லை உணர்த்த ஒவ்வோர் குறியீடாக அமைந்துள்ளன. மொகஞ்சதரோ எழுத்துக்களோடு கிழக்குத் தீவுகள், மேற்கு ஆசியா, ஆபிரிக்கா, அராபியா முதலிய நாடுகளில் வழங்கிய எழுத்துக்கள் ஒத்திருக்கின்றன. கிழக்கே ஜப்பான் தீவுகள் தொடக்கம், இஸ்பெயின் நாடு வரையில் ஒருகாலத்தில் ஒரே வகை எழுததுக்கள் பயன் படுத்தப் பட்டன எனத் தெரிகின்றது. பழைய எழுத்து ஆராய்ச்சியாளர், ஆதியில் தோன்றிய ஒரு எழுத்தினின்றே மற்றைய எழுத்துக்கள் வளர்ச்சி யடைந்தன என்று முடிவு கண்டுள்ளார்கள். [1]மொகஞ்சதரோ எழுத்துக்களி லிருந்து பிராமி எழுத்துக்கள் தோன்றின. பிராமி எழுத்துக்களி-னின்றும் வட்டெழுத்துக்களும், வட்டெழுத்தினின்றும் இன்றைய எழுத்துக்களும் தோன்றலாயின. இந்திய நாட்டினின்றும், மத்தியதரைக் கடலோரங்களிற் குடியேறிப் பினீசியர் என்னும் பெயர் பெற்ற தமிழர், பிராமி எழுத்தையும் உடன் கொண்டு சென்றனர். பினீசியரிடமிருந்து கிரேக்கரும், கிரேக்கரிடமிருந்து உரோமரும்,

1. Resemblances more or less striking can be traced between the Indus script and most of the quasi- pictografic scripts of Western Asia and the nearer East. Indeed it is significant fact that of the Several experts who have made a study of the Indus writing, each has commented on the resemblance to some other script in each case the other script was different, in one Sumerian, in another proto-Elamite, in the third Minoan and a fourth Hittite. We must be careful not to let these obveous resemblances mislead us into immagining that the Indus script was directly borrowed from other country. Their underlying principles are the same and there is very likelihood that they all derived from one common origin which probably went back to neolithic times.-Mohenjodaro and Indus civilization-vol-1-p. 41-Sir John Marshal.
Ibid. p. 41.

உரோமரிடமிருந்து மற்றைய ஐரோப்பிய சாதியினரும் எழுத்தெழுதும் முறையைப் பயின்றார்கள்.[1] பினீசிய மக்கள் பரதர் என்றே அறியப்பட்டார்கள். இவர்களே பிரித்தின் தீவிற் குடியேறி (பழைய) பிரித்தானியர் எனப் பெயர் பெற்றார்கள். பிரித்தன் என்பது, பரதன் என்பதன் திரிபு. இவ்வாறு வடல் (Waddell) என்னும் ஆசிரியர் கூறியுள்ளார். பிரித்தனில் அறிவாளிகள் "திராவிட்" என்று அழைக்கப் பட்டார்கள். துருயித் (Druid) என்னும் பிரிட்டன் பிரான்ஸ் முதலிய நாடுகளில் வாழ்ந்த பழைய மக்கள் திராவிடரே என்பதும், திராவிட் என்பதே துருயித் எனத் திரிந்த தென்பதும் ஆராய்ச்சியாளர் கருத்துக்களாகும். இன்றும் அயர்லாந்து தேசத்தில் பழைய தமிழருக்குரிய நாகரிகச சின்னங்கள பல காணப்படுகின்றன. அவற்றுள சிவலிங்க வழிபாடு முக்கிய முடையது. பழைய அமெரிக்க மக்களுடைய எழுத்துக்களும், மொழியும், தமிழுக்கு இன முடையது எனப "பிரடிரிக் ரைட்" என்பார் ஆராய்ந்து கூறியுள்ளார்.[2]

---

1 The script of Harappa and Mohenjodoro and its connection with other scripts.- G. R. Hunter.

2. Antiquity of man -Fredric Wright.

ஒன்றாக வாழ்ந்த மக்கள் பிரிந்தமைக்குக் காரணம்

உலக வரலாற்றை நோக்குமிடத்து ஆபிரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா, இந்தியா, கிழக்குத் தீவுகள், தென்னமெரிக்கா, மேற்கு ஆசியா முதலிய எல்லா நாடுகளிலும், ஒரேவகை மொழி, நாகரிகம் முதலியன பரவியிருந்தன வெனபது விளங்குகின்றது. ஓரிடத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த மக்கள், கடல்கோளினால் நாலுதிசைகளிலும் சிதறி ஓடிச சென்று வாழ்ந்து பெருகினார்கள் என்னும் கொள்கையே பொதுவில வழங்குகின்றது.

வெசினர் (Wegener) என்னும் சேர்மனியர் ஒருவா சில காலத்தின் முன் ஒரு புதிய கருத்தை வெளியிட்டார். தென்னமெரிக்கா, ஆபிரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா, அண்டாட்டிக்கா முதலிய நிலப பரப்புக்கள் ஒருகாலத்தில் தென்னாபிரிக்காவைச் சூழ்ந்து ஒன்றுசேர்ந்து இருந்தன வென்றும், நெருப்புக் குழம்பின் மேல் மிதந்து கொண்டிருக்கும் கண்டங்களின் கருங்கல அடித்தளத்தில வெடிப்பு உண்டாயினமையின், அவை ஒன்றினின்றும் ஒன்று பிரிந்து கடலில் மிதக்கும் பனிக்கட்டி போல மிதந்து விலகிச் சென்றுள்ளன என்றும், அவைகளை ஒன்றோடு ஒன்று பொருத்திவைப்பதானால் அவை பழையபடி பொருந்தக்கூடிய வகையில் ஓரங்கள் வளைவுடையன வாகக காணபபடுகின்றன என்றும் கூறியுள்ளாா[1]. இக்-

---

1. Outline of science Prof. Arthur Thomson.
Science Digest - June. 1942-P 20.

கூற்று உண்மை அன்று எனப் பலர் கருதக்கூடியதா-யிருப்பினும், அதில் ஆழ்ந்த உண்மை இருப்பதாக, விஞ்-ஞானிகள் கூறுகின்றனர். இக்கொள்கை உறுதிப்படின் உலகில் மக்கட்குலம், மொழி, நாகரிகம், சமயம் ஆதியன ஒரே வகையாக இருந்தமைக்குக் காரணம் அறிதல் எளிதாகின்றது. கிழக்கு ஆபிரிக்காவிலும், இந்தியா-விலும் கண்டெடுக்கப்பட்ட கல்லாயுதங்களிற் சில, பருமன் நிறை முதலியவைகளில், ஒரேவகையாக இருந்தமையை வரலாற்றுக் காலத்துக்கு முற்பட்ட இந்தியா என்னும் நூலாசிரியர் எடுத்துக் காட்டி யிருக்கின்றார். நீல நதியின் உற்பத்தியைக் கண்டுபிடிக்கச் சென்ற வெள்ளையர், புராணங்களில் கூறியபடி படம் வரைந்துகொண்டு சென்றார் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவைபோன்ற காரணங்-களுக்கும் மேற்படி கொள்கை வாய்ப்பாகின்றது[1].

தமிழ் என்னும் பெயர்

இதுவரையும் தமிழின் பழமையைப் பற்றியும், அம்-மொழி உலகம் முழுமையும் ஒருகால் வழங்கிப், பின்பு மக்கள் தனித்தனிக்கூட்டங்களாகப் பிரிந்து வாழத் தொடங்கியபோது, பற்பலமொழிகளாக மாறியுள்ளது என்பதைக்குறித்தும், ஏற்ற மேற் கோள்களோடு எடுத்து விளக்கினோம்.

1. Hindu America - p - 49- Chamanlal.

நமது மொழிக்குத் தமிழ் என்னும் பெயர் மிகப் பழைமை தொட்டு வழங்கி வருகின்றது. கி. பி. 480 வரையில் கெரதோதசு (Heradotus) என்னும் பேர் போன கிரேக்க சரித்திர ஆசிரியர் ஒருவர் இருந்தார் அவர் அக்கால மக்களின் வரலாறுகளை எழுதியுள்ளார். அக்காலத்தில் கிரேத்தா (Crete) என்னும் தீவில், தமிழ் நாட்டினின்றும் சென்ற மக்கள் வாழ்ந்தார்கள். அவர்கள் மினோவர் (மீனவர்?)எனப்படுவர். மீனவர், தமிழர்களே என்பது வரலாற்றாசிரியர்கள் எல்லாராலும் ஏற்றுக்கொள் ளப்படுகின்றது. கிரேத்தா மக்களை, கெரதோதசு ஆசிரி யர், "தெமிலி" என்றே குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். இதனால் கி. மு. 500 க்கு முன் தொட்டே, தமிழ் என்னும் சொல் வழக்கில் இருந்ததென்பது நனகு புலனாகின்றது. இப்-பெயர் மிகப்பழமை யுடையதாதலின் இது எவ்வாறு உண் டாயிற்று? இச்சொல்லின் மூலம் யாது? என்பன போன்ற கேள்விகளுக்கு விடையறிந்து கூறுவது மிகக் கடினமா-யிருக்கின்றது. ஆகவே தமிழ் என்னும் சொல்லின் பிறப்-பைப் பலர் பலவாறு கூறியுள்ளார்கள். அவர்கள் கூற்-றுக்களில் வரலாற்றுத் தொடர்பான அடிப்படை, யாதும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. முற்காலத்தில் ஒரு கோயிலைச் சுற்றியே மக்கள் வாழ்வார்கள். அக்கோயி-லில் எழுந்தருளும் கடவுளின்பெயர் சம்பந்தமான பெயரை ஒவ்வொரு நகரமும் பெற்றிருக்கும். நாட்டின் பெயரால் மக்கள் அறியப்படுவார்கள். மக்கள் அல்லது நாட்டின் பெயரால் மொழியும் அறியப்படும். தெலுங் கானம், தெலுங்கர், தெலுங்கு; சேர்மனி, சேர்மனியர், சேர்மனியம்; மலையாளம், மலையாளர், மலையாளி; வங்-

காளம், வங்காளர், வங்காளி என இவ்வாறு சொல்லிப் பார்க்கின் இது நன்கு விளங்கும்.

ஆதிமக்கள் எல்லோரும் ஞாயிற்றையே பெரிய கடவுளாகக் கொண்டு வழிபட்டார்கள். இது ஆராய்ச்சியாளர் நன்கு ஆராய்ந்து கண்ட முடிவு. அக்கால மக்கள் ஞாயிற்றைக் குறிக்க வழங்கிய பெயர்களுள், எல் என்பது மிகப் பழமையுடையது. எல் தொடர்பான இடப்பெயர்களை இலங்கை முதல் மேற்கு ஆசியா, அரேபியா முதலிய நாடுகள்வரையில் காணலாம். இன்றும் எல்லப்பன், எல்லம்மா முதலிய பெயர்கள் தெய்வங்களுக்கும் மக்களுக்கும் பெயராக வழங்குதலைக் காண்கின்றோம். மால் என்பதும் எல் என்பதன் திரிபே. அல்லா என்பதும் அவ்வகையினதே. பெரிய வெள்ளப் பெருக்கு நேர்ந்தபோது,மனு தங்கிய இடம் இளாவிருதம் எனப்படுகின்றது. இளா என்பது எல் என்பதன் திரிபே. இளாவிருதம் மேரு மலையில் உள்ளது. மேருமலையின் ஒரு கொடுமுடி இன்றைய இலங்கை எனப் புராணங்கள் கூறுகின்றன. மேரு, பூமிக்கு மத்தியில் உள்ளது எனப்படுதலின், அது தெற்கில் இருந்ததாதலே மிகப் பொருத்தமுடையது. இன்றும் எல் தொடர்பான இடப்பெயர்கள் இலங்கையில் உள்ளன.[1] அங்கு உலக மக்கள் எல்லாரானும் சிறப்பாகக்

---

1. சம்புத்தீவு என்பதற்கு நாவற்றீவு என்னும் பொருள் வழங்கி வருகின்றது. சம்பு என்பது சிவனுக்குரிய பெயர்களுள் ஒன்று. சம்பு என்பது, 'செம்பு' (சிவப்பு) செம்பு என்று ஆகி சம்பு என்றாயிற்று எனக் கருதப் படுகின்றது. சிவந்த கடவுளின் தீவு அல்லது சிவன் கடவுளின் தீவு என்பதே சம்புத்தீவு என்பதன் பொருள். சிவன் என்பதற்கும் சிவந்தவன் என்று பொருள். Dravidic studies(Remarks by M. Collins)

கொண்டு வழிபடப்பட்ட எல்மலை ஒன்று உண்டு. அது சிவன் ஒளிமலை என வழங்கும். இங்குச் சிவன் என்றது ஞாயிற்றை. இலங்கைக்கு எல்லம் என்பது பழைய பெயர். எல்லம் நாட்டின் பழைய மொழி [1]எலு எனப்பட்டது. பிற்காலத்தில் எல்லம் ஈழமாகத் திரிந்தது. மிகப்பழைய காலத்தில் தமிழரின் இருப்பிடம், குமரி முனைக்குத் தெற்கிலேயே இருந்ததெனத் தெரிகின்றது. தெற்கே கிடந்த நிலங்கள், கடலுள் மறைந்த காலங்களிலேயே மக்கள் வடக்கே சென்று வாழ்ந்தார்கள். மேற்கு ஆசிய நாடுகளிலும், எகிப்திலும், எற்கடவுள் [2]தாமுஸ் அல்லது தாமு என்னும் பெயருடன் வழிபடப்பட்டார். இக்கடவுள் எல்லாக் கடவுளரினும், பெரிய கடவுளாகக் கருதப்பட்டார். தாமம் என்னும் சொல்லிலிருந்து தமிழ் பிறந்ததென்னும் ஐதிகம் உண்டு. இதனை மாகறல் கார்த்திகேய முதலியார் எடுத்துக் கூறியுள்ளார், வித்துவான் ரா. ராகவஐயங்கார் அவர்களும், தமிழ் என்னும் பெயர் "தாமுஸ்" என்னும் கடவுட்பெயரோடு தொடர்புற்றிருத்தல் வேண்டுமென ஐயுற்றார். தாமம் என்பது ஒளியையும், ஞாயிற்றையும் உணர்த்தும். எல்லம் ஒரு போது தாம் (தாமம்) எல்லம் என்னும் பெயர் பெற்றிருந்ததென யூகிக்கலாம். தாமம், எல்லம், தாமெலம் என மருவுதல் கூடுமானதே. தாமெல்லத்தில் வழங்கிய மொழிக்குத் தாமெலம், தமிழ் என்னும் பெயர் உண்டாயிருத்தல் சாலும். இக்கருத்து முடிவான தன்று. அறிஞர் சிந்திப்பார்களாக.

---

1. The older form of Sinhalese is known as Elu - Origin and Development of Bengali Language. P. 15 - S. K. Chatterji.

2. Damuz or Damu- Tamuz and Ishtar P - 6- L. Langdon.

தமிழ், ஞாயிற்றுக் கடவுளினின்றும் தோன்றியது. (சுடர்க்கடவுள் தந்த தமிழ் தந்தான்) முருகக்கடவுள் தமிழை அகத்தியருக்கு அருளிச்செய்தார். சிவபெருமான் தமிழை அகத்தியருக்குச் சொன்னார் என்னும் பழங் கதைகளும் வழங்குகின்றன. இக்கதைகள் யாதோ ஓர் அடிப்படையினின்று முளைத்திருக்கலாம். முருகன் சிவன், என்னும் பெயர்கள் ஞாயிற்றுக்கடவுளைக் குறிக்க வழங்கிய பெயர்களே. கடவுளையும், மொழியையும் குறிக்கும் பெயர்கள், ஞாயிறு என்னும் ஒரு பொருளையே குறிக்கும் சொற்களாதலின் தமிழ், சிவனோடும் முருகக்கடவுளோடும், சைவத்தோடும் பிரிக்கக்கூடாத தொடர்புடையது என்னும் கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு மேற்கூறிய கதைகள் எழுந்தனவாகலாம்.

இந்தியநாட்டில் தமிழ் வழங்கிய எல்லை

தமிழ், உலகம் முழுமையிலும் ஒருகால் வழங்கியதாயினும், அது இந்தியா ஒழிந்த மற்ற நாடுகளில் வெவ்வேறு மொழிகளாக மாறுபடுவதாயிற்று. ஆரியர் இந் நாட்டிற்கு அடி எடுத்து வைக்கின்ற காலம் வரையில் கன்னியாகுமரி முதல் இமயம் வரையில் தமிழ்மொழியே

வழங்கிற்று. இது மறுக்கமுடியாத உண்மை.[1] மொகஞ்சதரோ எழுத்துக்கள் வாசிக்கப்பட்டபின்பு வடநாட்டில் தமிழ் வழங்கியதென்பது மறுக்கக்கூடாதவாறு வலிபெற்றுள்ளது. மொகஞ்சதரோ ஆராய்ச்சிக்கு முன்னரும், இந்தியா முழுமையும் தமிழ் வழங்கிற்று என்பதை ஆராய்ச்சியாளர் ஆராய்ந்து காட்டியுள்ளார்கள். ஆரியரின் வேதபாடல்களில் தமிழ்ச்சொற்கள் காணப்படுகின்றமையாலும்,[2] வடநாட்டு மொழிகள் எல்லாம் அமைப்பில் தமிழை ஒத்திருததலாலும், இப்பொழுது வடமொழியினின்று தோன்றியன எனப்படும் அம்மொழிகளில், தமிழ் மூலங்கள் காணப்படுதலினாலும், வடநாட்டில் தமிழ் வழங்கிற்று என்பது நன்கு உறுதிப்படுகின்றது.

———

1. The consequence deduced by Sir John Marshall after the study of the Mohenjodaro remains that this civilization probably is Dravidian is now fully confirmed by the development by the present writer of about one thousand eight hnndred-inscriptions found in all these sites-The Journal of the University of Bombay-July 1936-Fr. Heras

1. The language of the Rig-Veda is as yet purely Aryan or Indo-European in its form but its phonetics is already affe-cted by the Dravidian and it has already begun to borrow words from the Dravidian and Kol. Among words of probable Dravidian origin in the Rig Veda the following may be noted; *anu*-particle; *arani*-rubbing wood for fire, *kapi*-monkey; *karmara*-smith; *kala*-time; *kunda*-hole; *gana* band; *nana*-several; *nila*-blue; *pushpa* -flower; *puja*-worship; *pala* - fruit; *bija*-seed; *majura*-peafowl; *ratri*-night; *rupa*-form;- The origin and Development of Bengali -P. 42.- S. K. Chaterji.

Lecture on the ancient history of India-D. R. Bhandakar M.A

எழுத்துக்கள் ஒரே ஆதி எழுத்தின் திரிபாயின் மொழிகளில் எழுத்துக்கள் கூடியும் குறைந்தும் காணப்படுவதேன்?

ஒலி எழுத்துக்கள் எவ்வாறு உண்டாயின என்று அறிந்துகொண்டால் இது நன்கு விளங்கும். ஆதியில் எழுத்து ஓவிய வடிவில் இருந்தன என்றோம். பின்பு ஓவிய எழுத்துக்களோடு சில குறியீடுகளும் வழங்கின. ஓவிய எழுத்துக்கள் உச்சரிப்பு முறையான வாசிப்புக்கு ஏற்றனவா யிரா. பொருளை மாத்திரம் உணர்த்துவனவா யிருந்தன. ஒலி முறையாக எழுத முயன்ற மக்கள் தாம் எழுத எண்ணிய கருத்துக்கள் ஒலிமுறையில் அமையக்கூடியதாக, ஓவிய எழுத்துக்களை எழுதி அவை உணர்த்தும் பொருள்களின் ஒலி வடிவான உச்சரிப்பின் முதல் ஓசைகளை ஒன்றுசேர்த்து வாசிக்கலாயினர். இவ்வாறு எழுதுவது மிக வருத்தமாயிருந்தமையின், அவர்கள் ஒவ்வொரு உச்சரிப்புக்கும் ஒவ்வொரு குறியீட்டை வழங்குவாராயினர். சீன எழுத்துக்களின் அமைப்பு இவ்வகையினதே. இன்னும் மொழியை இலகுப்படுத்தும் பொருட்டு, மொழியில் வழங்கும் ஒலிகளை எல்லாம் உச்சரித்துப்பார்த்து அவர்கள் ஒவ்வொரு தனி ஒலிக்கும் ஒவ்வோர் குறியீடு அமைப்பார்களாயினர். இதனால் எழுத்துக்களைச் சேர்த்துச் சொற்களையும், சொற்களைச் சேர்த்து வசனங்களையும் ஆக்கும்முறை உண்டாயிற்று. மக்கள்வாழும்இடங்களுக்கும் வெப்ப தட்ப நிலைகளுக்கும் ஏற்ப அவர்களின் தொனிகளும் மாறுபடுகின்

றன. வெப்ப நாடுகளில் வாழும் மக்களின் ஓசை ஒருவாறும், சீதள நாடுகளில் வாழும் மக்களின் ஓசை வேறு வகையாகவும் இருப்பதை நாம் காண்கின்றோம். இவ்வாறு மக்கள் வாழ்ந்த இடங்களுக்கேற்ப அவர்கள் பேசும் மொழியில் ஒரு மொழியிற் காணப்படும் ஒலிகள் இல்லாமலும், சில ஒலிகள் மிகுந்தும் இருக்கக்காணலாம். ஆகவே அம்மக்கள் புதிய ஒலிகளுக்குக் குறியீடு அமைத்துக்கொள்வர். இக்காரணத்தினாலேயே மொழிகள்தோறும் எழுத்துக்கள் கூடியும் குறைந்தும் காணப்படுகின்றன. தமிழ்மொழியில் வழங்கிய ஒலிகள் இருபத்தொன்பதே. ஔவும் ஐயும் கூட்டெழுத்துக்கள். பிறநாட்டு மக்கள் தமிழரோடு கலக்க நேர்ந்தபோது, அவர்கள் மொழியில் வழங்கும் சொற்களையும் உச்சரிக்கும் இன்றியமையாமை தமிழருக்கு உண்டாயிற்று. அவ்வொலிகள் தமிழுக்கு இயல்பாக இல்லாமையால புதிய ஒலிகளுக்கும் ஒவ்வொரு குறியீடு அமைத்து வழங்குதல் இழுக்குடையதன்றாம்.

இந்தியநாட்டின் மொழி பல மொழிகளாக வேறுபட்டதன் காரணம்.

இந்தியநாட்டை முதல் முதல் வந்து அடைந்த புதிய மொழியை வழங்கும் மக்கட்கூட்டத்தினர் ஆரியராவர். இவர்கள் இந்தியநாட்டின் வடமேற்குப் பகுதிகளில் குடியேறிப் பின்பு பஞ்சாப் மாகாணங்கள் முழுவதிலும்

பரவுவாராயினர். இவர்கள், இந்தியநாட்டை அடைந்து, அறுநூறு ஆண்டுகளுள் அங்கு வாழ்ந்த பழைய மக்களோடு கலந்து ஒன்றுபட்டனர். வெவ்வேறு மொழியை வழங்கும் மக்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் கலந்து புதிய சந்ததிகளைத் தோற்றுவிக்கும்போது, இருமொழிச் சொற்களும் கலந்தும், சிதைந்தும் வழங்கிப் புதியமொழி தோன்றுதல் இயல்பு. ஆரியர் வடக்கேயுள்ள மக்களுடன் கலந்தமையால் வடநாட்டில் வழங்கிய தமிழ் மாறுதலடைவதாயிற்று. புத்தர் தனது உபதேசங்களைச் செய்த மகதமொழி (பாலி) தமிழின் திரிபு எனப்படுகின்றது[1]. மகதநாட்டில் ஒருகால் தமிழ் வழங்கினதென்றும், வடமொழிக்கு இல்லாதனவும், தமிழ் மொழிக்கு உரியனவுமாகிய எகர ஒகரக் குறில்கள் பாலி மொழியில் காணப்படுதல் அதற்குச் சான்றாகுமென்றும் ஆராய்ச்சி வல்ல பண்டார்க்கரும் ஓரிடத்திற் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆரியரின் மதத்துக்கு எதிரான மதக்கொள்கையைத் தோற்றுவித்த கௌதம புத்தரும் திராவிட மரபினரே என்பது வெர்லாங் முதலிய ஆராய்ச்சி அறிஞரின் கருத்து.[2]

ஆரியருக்குப்பின் இந்தியநாட்டை அடைந்தோர் கிரேக்கர். இவர்களின் ஆட்சி சிலகாலம் வட இந்தியாவில் நிலைத்தது. அக்காலத்தில் கிரேக்க நாட்டினின்றும் வந்த கிரேக்க மக்கள் வடநாட்டிற் குடியேறினர். இந்திய

1. The Bharata Land or Dravidian India-P. 9-Tamilian Antiquary- 1913.

2. Willson's philological lectures:- Dr. R. G. Bhandarkar -collected works Vol. IV. P. 293

Short studies on the science of comparative religions-P. 10. Forlong.

அரசரும் பிரபுக்களும் கிரேக்கப் பெண்களை மணந்தனர். கிரேக்க ஆடவரும் இந்தியப் பெண்களை மணந்தனர். இரு சாதிகளின் கலப்பினால் புதிய சந்ததிகள் தோன்றின. அரசரின் அந்தப்புரங்களில் கிரேக்க பெண்கள் இருந்தனர். அரசனின் மெய்காப்பாளரும் அவர்களேயாவர்[1]. இக்காரணங்களினால் கிரேக்க மொழியும் இந்தியமொழியும் கலந்த ஒருவகைப் புதுமொழியும் வழங்கிற்று. இவ்வகை மொழியில் எழுதப்பட்ட கல்வெட்டு ஒன்று வடக்கே கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. ஆரியமும் தமிழும் கலந்து புதிதாகத் தோன்றியிருந்த மொழியோடு இப்பொழுது கிரேக்க மொழியும் கலந்துகொண்டது.

கிரேக்கரின் பின்பு, மங்கோலியர் வந்து வடக்கே வாழ்ந்த மக்களோடு கலப்பாராயினர். அதனால் மங்கோலிய மொழிச்சொற்களும் வந்து வடநாட்டு மொழியோடு கலந்துகொண்டது. பிற்பாடு சித்தியர் (Scythians) என்னும் மக்கள் வந்து இந்தியாவின் மேற்குக் கடற்கரை ஓரங்களில் குடியேறுவாராயினர். அதனால் சித்திய மொழிச்சொற்களும், வடக்கே வழங்கிய மொழியோடும் மேற்கு ஓரங்களில் வழங்கிய தமிழோடும் கலந்துகொண்டன. பின்பு அராபியர் வருவாராயினர். அதனால் அரபி மொழிச்சொற்களும் இந்திய மொழிகளில் வந்தேறுவனவாயின. இவர்களின் பின் வந்தோர் ஐரோப்பியர். இன்று

---

1. India and the Western world-H. G. Rawlinson p p. 47,170

It is probable that when the importation of Greek women, (who were often employed in the households of Indian chiefs and nobles at a time when Greek ladies married Indian princes) language ceased to exist also-The gates of India-P. 22--Colonel-Sir Thomas Holdich.

ஆங்கிலமொழிச் சொற்கள் பெரிதும் வந்து இந்திய மொழிகளிற் கலக்கின்றன. இவ்வாறு புதிய மக்கள் காலந்தோறும் வந்து பழைய மக்களோடு கலப்பதாலும் இவ்வகைக் கலப்பினால் தோன்றிய மக்கள் பின்பு சென்று வேறு மக்களோடு கலத்தலினாலும் மொழிகள் பலவாறு மாறுபாடு அடைதல் இயல்பே யாகும்.

வடநாட்டு மொழிகள் அமைப்பில் தமிழை ஒத்தன.

ஒரு மொழியிலுள்ள பழைய சொற்கள் வழக்கு நின்றுவிடப், புதிய சொற்கள் அவைகளின் இடத்தை நிரப்புமாயினும் மொழி மாறுபடும். ஆனால் அம்மொழியின் அமைப்பு மாத்திரம் மாறுபடாது. இன்று வடநாட்டில் வழங்கும் மொழிகள் ஆரிய மொழிக்கு இனமுடையன வென்று கருதப்படுகின்றன. இதற்குக் காரணம் அவைகளின் சொற்கள் பெரும்பாலும் ஆரியப் போக்காகக் காணப்படுதலாகும். ஆனால் அம்மொழிகளின் இலக்கண அமைப்புத் திராவிட மொழிகளை ஒத்தது என, ஆராய்ச்சி அறிஞர் ஆராய்ந்து கூறியிருக்கின்றனர்.[1] இதனால் இன்றும் இந்தியநாடு முழுமையிலும் வழங்குவது தமிழே யென்பதும், பிற பெயர்களைப்

1. History of the Tamils-P.2 -P. T. S. Iyengar M. A.

பெற்று வழங்கும் அம்மொழிகள் பழைய தமிழ்ச்சொற்களுக்குப் பதில் புதிய சொற்களைப் பெற்று நிலவுகின்றன என்பதும் புலனாகின்றன.

சமக்கிருதம் எப்படி உண்டாயிற்று?

ஆரியர் இந்தியநாட்டை அடைந்தபோது வழங்கிய மொழி பிராகிருதம். இது இலக்கண வரம்பில்லாத மொழி. ஆரியர் இந்தியநாட்டை அடைந்து அறுநூறு ஆண்டுகளுள் இம்மொழியில் பல பாடல்களைச் செய்தார்கள். அப்பாடல்களின் தொகுப்பு வேதம் எனப்படும். ஆரியர் பூர்வ மக்களோடு கலந்து ஒன்றுபட்டபோது அவர்களின் மொழியும் மாறுபடத் தொடங்கிற்று. அப்பொழுது அவர்களின் பிராகிருதமொழி இலக்கிய மொழியாயிற்று. பழமையில் பற்றுடைய மக்கள் தமது பழைய நூல்களைக் கற்று அறியும் பொருட்டு அம்மொழியைப் பயில்வாராயினர். ஆகவே அம்மொழி பேச்சுமொழி யாகாது இலக்கிய மொழியாக மாத்திரம் இருந்து வருவதாயிற்று. ஆரிய மக்கள் மத்திய ஆசியாவினின்றும் இந்தியநாட்டை அடைந்தவர்கள். அவர்கள் நாட்டில் காணப்படாத விலங்குகள், பறவைகள், மரஞ்செடிகள் முதலியவற்றையும் பிற புதியனவற்றையும் குறிக்க அவர்கள் பூர்வமக்களின் மொழிகளினின்றும் சொற்களைப் பெற்றார்கள். அவர்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த நாட்டைவிட இப்பொழுது வந்தடைந்த

நாட்டின் வெப்பநிலை மாறுபாடுடையது. அதற்கேற்பவும் அவர்கள் சொற்களை உச்சரிக்கும் தொனியும் மாறுபட்டது. பூர்வ மக்களோடு பழகினமையின் அவர்கள் தமது மொழிச் சொற்களை உச்சரிக்கும் முறையினாலும் ஆரியச் சொற்களின் உச்சரிப்புக்கள் மாறுபட்டன. ஆகவே ஆரியர் இந்தியநாட்டுக்கு வரும்போது இருந்த ஆரியம் போலப் பிற்காலத்து ஆரியம் இருக்கவில்லை.

ஆரியமொழி இரசிய நாட்டின் சாமத்திய (Samaritan) மொழிகளுக்கும், கிரீசு, உரோமை இலக்கிய மொழிகளுக்கும், சேர்மனிய கெல்திய மொழிகளுக்கும் இனமுடையது. இம்மொழிகளுக்கு இந்து சேர்மனியம் எனப்பெயர் இடப்பட்டுள்ளது.[1] ஐரோப்பிய ஆரிய மொழிகளில் காணப்படாத புதிய சொற்கள் ஆரியத்திற் காணப்படுமாயின், அவை இந்திய மொழிகளினின்றும் ஆரியம் இரவல் பெற்றனவாகும் என கிரீர்சன் என்பார் கூறியுள்ளார். பிறிஸ்லுஸ்கி என்பார் ஆரிய மொழியில் பல முண்டா, திராவிடச்சொற்கள் சென்று ஏறியுள்ளதைக் காட்டியுள்ளார். இவை எல்லாம் எவ்வாறு ஆரியம் தனது பழைய இயல்பை இழந்து, சிறிது சிறிதாகத் திராவிடச்

2. Of European tongues, the nearest congeners to the Sanskrit are the Samaritan languages of the Russian empire, then the classical tongues of Rome and Greece then those of Germany and Keltic. This class of languages being caeled Indo-Germanic..............It will thus be observed that the Aryan or Sanskrit speaking races of India seem to have been closely connected with the Zend speaking, Greek-speaking, Latin speaking, German-speaking and Slavonic speaking races and not at all with the Arabic, Phoenican and Herbbrew families-The Cyclopaedia of India-Balfour.

சார்பு பெற்று வந்துள்ளது என்பதை விளக்குவனவாகும். ஆரியம் இலக்கிய மொழியாக இருந்த காலத்தும், அது இந்திய மொழிகளினின்று பல சொற்களை இரவல் பெற-லாயிற்று. பழமையைக் காப்பதில் கருத்துக்கொண்ட ஒரு சிலர், தமிழ்ப்புலவரைத் துணைகொண்டு இதுவரையும் இலக்கண வரம்பின்றியிருந்த மொழிக்கு இலக்கண வரம்பு செய்து அதனைத் திருத்தி அமைத்து அதற்கு நன்ருகச் செய்யப்பட்டது என்னும் பொருளில் சமக்கிருதம் எனப் பெயரிட்டனர்; அது ஒருபோதும் பேசப் பயன்படவில்லை.

இம்மொழியிலேயே சமய சம்பந்தமான பாடல்களும் நூல்களும் எழுதப்பட்டிருந்தமையின், சமயத்துக்கு அதிகாரிகள் எனக்கொண்டிருந்த ஒரு வகுப்பினரே, இம மொழியைப் பயில்வாராயினர். ஆகவே அது நாளடை-வில் சாதிக்குரிய மொழியாகக் கருதப்பட்டது[1].

வேள்விக் கிரியைகளைப்பற்றி எழுதப்பட்டுள்ள வட மொழி நூல்கள் பிராமணம் எனப்பட்டன. அந்நூல்-களைப்பயின்று வேள்விச் சடங்குகளைச் செய்தோர் பிரா-மணர் எனப்பட்டனர். இவர்கள் தென்னுடு போந்து கோயில்களைக் கண் காணிப்பதால் பார்ப்பார் எனப் பெயர் பெற்றிருந்த கோயிற் குருக்கள்மாரோடு கலந்து அவர் களையும் தம்மதத்துக்குத் திருப்பினுர்கள். அதனுல் தென்னுட்டில் பார்ப்பன வகுப்பினரிடையே பிராமண மதம் பரவலாயிற்று. அதனுல் பிராமணச் சாதிக்குரிய

1. History of Sanskrit Literature P. 20-Macdonald.

மொழியாகிய சமக்கிருதம் ஆலயங்களிலும் இடம் பெறுவதாயிற்று. பிராமணமதம் தென்னிந்திய நாட்டுடன் மாத்திரம் நின்றுவிடவில்லை. தமிழர் சென்று குடியேறிய சுமத்திரா, சாவகம், போர்ணியோ, மலாயா, சீயம், பர்மா முதலிய நாடுகளிலும் பரவுவதாயிற்று. இன்றும் சுமத்திராவுக்கு அயலே உள்ள பாலித்தீவில் பிராமண மதம் காணப்படுகின்றது. பிராமண மதம் தென்னாட்டிற் பரவியதாலும், பிற காரணங்களாலும், தமிழுடன் சமக்கிருதச் சொற்கள் சென்று கலப்பனவாயின.

எகிப்திய நாட்டில் ஆலயங்களிலும் கல்லறைகளிலும் எழுதப்பட்டிருந்த ஓவிய எழுத்துக்களைக் குருமாரே வாசிக்க அறிந்திருந்தார்கள். அவர்கள் அவ்வெழுத்துக்களை வாசிக்கும் முறையை மற்றவர்களுக்குத் தெரிவிக்க மறுத்தார்கள். அவ்வாறே அம்மொழியில் எழுதப்பட்ட சமய நூல்களையும் அவர்கள் பிறருக்கு வெளியிட மறுத்தார்கள். அவர்கள் ஓவிய எழுத்தைக் கடவுளின் மொழியெனவே கருதினார்கள். இதை ஒப்பவே சமக்கிருதமும் பிராமண வகுப்பினரிடையே பயிலப்பட்டது. அம்மொழியை எல்லோரும் பயிலுதல் கூடாதென்றும், அம்மொழியி லெழுதப்பட்ட நூல்கள் மிகப் புனிதமுடையன வென்றும் கருதப்படலாயின. குருமார் தம்மைக் கடவுளருக்கு அடுத்தபடியி லுள்ளவர்களாக,மக்கள் மதிக்குமாறு சமயநூல்களை எழுதி, மக்களை நம்பச்செய்து வந்தார்கள். இது குருமார் தம்மை உயர்நிலையில் வைத்திருப்பதற்காகக் கையாண்ட ஒரு தந்திரமாகும்.

———

சமக்கிருதப் போக்கைத் தழுவித் தமிழ் அமைக்கப் பட்டதென ஒரு சாரார் கூறுவது ஏன்?

வட நாட்டுப் பிராமணரோடு சமக்கிருதமும் கூட-வந்து, தென்னாட்டை அடைந்து அவர்களின் முயற்சி-யால் அது சமய மொழியாக்கப்பட்டது. வரலாற்று ஆராய்ச்சி யில்லாத ஒரு காலத்தில் சமக்கிருதத்தி-லிருந்துதான் உலகில் எல்லா மொழிகளும் தோன்றின என்றும், அம் மொழியில் மாத்திரம் எல்லாவகை அறி-வுக்குரிய நூல்களும் உண்டு என்றும் மக்கள் குருட்டுத்-தனமாக நம்பி வந்தனர். ஆகவே, தமிழிற் காணப்படும் சொற்களோ, அவைகளின் சிதைவுகளோ வடமொழியிற் காணப்பட்டன வாயின், அவை சமக்கிருதத்தினின்றுமே தமிழுக்கு வந்தன என்று ஒரு சாரார் கூறுவாராயினர். இவ்வாறே சில இலக்கண விதிகளும் கருதப்படலாயின. தமிழ் ஆரியத்துக்கு முற்பட்ட மொழி. ஆரியத்துக்கு எழுத்தைக் கொடுத்தது தமிழே. அம் மொழியைத்-திருத்தி அமைத்து அதனை வளம்படச் செய்தவர்களும் தமிழர்களே. இவை வரலாற்று ஆராய்ச்சியினால் நன்கு வலியுறுகின்றன. இன்றும் வடமொழியைத் தெய்வ மொழியெனக் கருதி அம் மொழிச் சொற்றொடர்களை "உருவேற்றிக் கண் மூடிக்கதறும்" மூடக் குழாங்களு முள. அக் குழாங்கள் ஆரியத்தைப் பின்பற்றியே தமிழ் செய்யப் பட்டதெனக் கூறுவதில் வியப்புக் குரியது யாதும் இல்லையாகும்.

தமிழ் நாட்டு எல்லை.

ஒரு சமயம் இந்தியநாடு முழுமையும் வழங்கிய தமிழ், விந்தத்துக்குத் தெற்கே கன்னியாகுமரி வரையும் வழங்கிற்று. பின்பு வடநாட்டுப் பிராமண மதமும், புத்த சைன மதங்களும், தென்திசை நோக்கிப் படை எடுத்து வந்தபோது, விந்தத்துக்குத் தெற்கே வழங்கிய தமிழ் சிறிது சிறிதாக மாறுதலடைவதாயிற்று. தொல்காப்பியம் என்னும் நூல் இன்று வழங்கும் தமிழ் நூல்களுட் பழமை யுடையதெனக் கருதப்படுகின்றது. அதன் காலம் இற்றைக்குச் சிறிது முன் பின் கி. மு. 350 வரையிலாகும். அக்காலத்தில் வடக்கே திருப்பதி மலையும், தெற்கே கன்னியாகுமரியும், கிழக்கும், மேற்கும் கடலுமாகிய எல்லைகளுக்குட்பட்ட நாடே தமிழ் வழங்கும் நாடாக விருந்தது.

தமிழ் நாட்டின் உட்பிரிவுகள்

தமிழ் வழங்கும் நாடு சேர, சோழ, பாண்டியர் என்னும் மூவேந்தரால் ஆளப்பட்டது. மூன்று பேரரசர் நாடுகளும் பன்னிரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. அவை: தென்பாண்டி, குட்டம், குடம், கற்கா, வேண், பூழி, பன்றி, அருவா, அருவாவடக்கு, சீதம், மலாடு, புனல், முதலிய நாடுகளாம். இந்நாடுகள் எல்லாவற்றிலும் தமிழ் மொழியே வழங்கிற்று.

செந்தமிழ் நாடு

முன் கூறிய பன்னிரண்டு நாடுகளும் செந்தமிழ்நாடு-களே. பிற்கால இலக்கணக்காரர், செந்தமிழ் நாடு ஒன்று; அதனைச்சூழ்ந்து பன்னிரண்டு கொடுந்தமிழ் நாடுகள் இருந்தன என்றும் பிழைபடக் கருதுவாரரயினர். "செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தும் தன் குறிப்பினவே திசைச்-சொற்கிளவி" என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தால் பன்னிரண்டு நாடுகளிலும் செந்தமிழ் வழங்கவில்லை என்பதற்கு யாதும் ஆதாரம் காணப்படவில்லை. சங்க இலக்கியங்களிற் காணப்படும் சில குறிப்புக்களாலும், தமிழ்ச்சங்கத்தைப் பற்றிய வரலாறுகளாலும் மதுரையும் அதனைச் சூழ்ந்த இடங்களுமே தமிழ் வழக்குக்கு நடு இடமாகக் கருதப்-பட்டனவெனத் தெரிகின்றது.

திசைச்சொற்கள்

மேற்குறிக்கப்பட்ட வட்டத்துள் வழங்காது மற்-றைய நாடுகளுள் மாத்திரம் வழங்கும் சிற்சில சொற்-களும் வழங்கின. அவ்வகைச் சொற்கள் திசைச்சொற்-கள் எனப்பட்டன. திசைச்சொற்கள் ஆங்கிலமொழியில் "மாகாணச்சொற்கள்" (Provincialism) எனப்படும். இவ்வியல்பை அறியாத உரையாசிரியர்கள் திசைச்சொற்-

கள் வழங்கும் நாடுகளைத் தவறாகக் கொடுந்தமிழ் நாடுகள் என்றனர்.

"தென்பாண்டி நாட்டார், ஆ, எருமை என்பனவற்றைப் பெற்றம் என்றும், குட்டநாட்டார் தாயைத் தள்ளை என்றும், நாயை ஞெள்ளை என்றும், குடநாட்டார் தந்தையை அச்சன் என்றும், கற்கா நாட்டார் ஏடா என்பதை எலுவன் என்றும், தோழியை இகுளை என்றும், தம்மாமி என்பதனைத் தந்துவை என்றும், பூழி நாட்டார் நாயை ஞமலி என்றும், சிறு குளத்தைப் பாழிஎன்றும், அருவாநாட்டார் செய்யைச் செறு என்றும், சிறு குளத்தைக் கேணிஎன்றும், அருவாவடதலை நாட்டார் குறுணியைக் குட்டை என்றும்" என உரையாசிரியர்கள் திசைச்சொல்லுக்குக் காட்டியுள்ள எடுத்துக் காட்டுக்களால் யாம் கூறியதன் உண்மை அறிக.

திரிசொற்கள்

தமிழிலே ஒருபொருளைக் குறிக்கும் பலசொற்களும், பல பொருளைத்தரும் ஓரேசொற்களும் காணப்படுகின்றன. சொற்கள், பலசொல் மூலங்களினின்றும் பிறக்கின்றன. வெவ்வேறு சொல் மூலங்களினின்றும் பிறந்து, சிறிது உச்சரிப்பு வேறுபாடுடைய சொற்கள், காலத்தில் ஒரே உச்சரிப்புடையன வாகின்றன. அவ்வாறு திரிந்து வழங்கும்

சொற்கள் பல பொருளைக் குறிப்பனவாயிருக்கின்றன. வெவ்வேறு தன்மையுள்ள ஒரேவகைப் பொருளைக் குறிக்க வெவ்வேறு சொற்கள் தோன்றி வழங்குகின்றன. தமிழில் மலையைக் குறிப்பதற்கு நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட சொற்கள் காணப்படுகின்றன. அவைகள் எல்லாம் தொடக்கத்தில் வெவ்வேறு வகை மலைகளையோ அவைகளின் பகுதிகளையோ குறிக்க வழங்கிய சொற்களாகும். காலத்தில் அச்சொற்களின் பழைய வழக்குகள் மறக்கப்பட்டன; அச்சொற்கள் எல்லாம் பொதுவாக மலையைக் குறிக்க வழங்குகின்றன. இவ்வகைச் சொற்களையும் திரிசொற்களிற் சேர்க்கலாம்.

வடசொல்

தொல்காப்பியம் என்னும் பழைய இலக்கணம் வடசொல்லைப்பற்றிக் கூறுகின்றது. வடசொல் என்பதற்குத் தமிழ்நாட்டுக்கு வடக்கே வழங்கும் மொழிச்சொற்கள் என்பது பொருள். அக்காலத்து வடநாட்டுப் பிராமண மதத்தினராலும், புத்த சைன மதத்தினராலும் கொண்டு வரப்பட்ட வடமொழிச் சொற்கள், தமிழோடு கலந்து வழங்கத் தலைப்பட்டன. வடசொற்கள் தமிழில் வந்து வழங்க நேர்ந்தால் அவை தமிழ் உச்சரிப்புக்கு ஏற்பத் திரித்து வழங்கப்படவேண்டும் எனத் தொல்காப்பியத்தில் விதி காணப்படுகின்றது.

"வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே"

என்பது தொல்காப்பியம்.

பிற்காலத்து உரையாசிரியர்கள், வடமொழி மண்ணுலகிலும் விண்ணுலகிலும் வழங்கும் கடவுள்மொழி எனப் புராண காலத்தெழுந்த கற்பனைக் கதையை நம்பி உரை விரிக்கலானார்கள்.[1]

கொடுந்தமிழ்

பன்னிரண்டு நாடுகளிலும் கொடுந்தமிழ் வழங்கிற்று என உரையாசிரியர்கள் கொண்டது தவறுடைத்து என முன் ஓரிடத்திற் கூறியுள்ளோம். கொடுமை என்பதற்கு வளைவு என்பது பொருள். திருத்தமின்றிப் பேசப்படும் தமிழ் கொடுந்தமிழ் எனப்படும். இதனை இழிசனர் வழங்கும் சேரி மொழி எனினுமாம்.

---

1. Manuel of administration of the Madras Presidency-VOL 1 P P 41, 42.

"ஆரியச்சொல் எல்லாத் தேயத்துக்கும், விண்ணுலகம் முதலியவற்றுக்கும் பொதுவாகலானும், அவ்வாரியச்சொல் தமிழ் நடைபெற்றதைத் திசைச்சொல் எனல் கூடாதெனக் கோடலுமாம்".—சங்கர நமச்சிவாயப் புலவர் நன்னூல்-விருத்தி.

தமிழ் நடை

தமிழ், உரை செய்யுள் என்னும் இருவகை நடை உடையது. உரைநடை என்பது, ஒருவர் மற்றொருவரோடு உரையாடுங்கால் ஆளும் நடை. செய்யுள் என்பதற்கு அளந்து செய்யப்பட்டது என்பது பொருள். தமிழில் எழுத்து நடை, செய்யுள் நடை யாகவே இருந்து வந்தது. ஆதலின் பழைய நூல்கள் எல்லாம் செய்யுள் நடையிற் காணப்படுகின்றன. ஒரு மொழியில் ஒரு காலத்து வழங்கிய சொற்கள், காலம் செல்லச்செல்ல வழக்கொழிந்து போகின்றன. அவைகளுக்குப் பதில் புதிய சொற்கள் ஆளப்படுகின்றன. அதனால் முற்கால நூல்கள் எழுதப்பட்ட மொழியைப் பிற்காலத்தவர்கள் எளிதிற் பொருள் விளக்கிக்கொள்ள மாட்டாதவர்க ளாவர். அப்பொழுது பழைய நூல்களுக்குப் பேச்சுநடையில் உரை எழுதப்படும். இவ்வாறு எழுதப்படும் உரைநடைகளிலிருந்தே படிப்படியாக இன்றைய வசனநடை வளர்ச்சி அடைவதாயிற்று.

தமிழ்ச் சங்கம்

தமிழ்நாட்டு மூவேந்தருள் பாண்டியன் தமிழ்ச்சங்கம் கூட்டித் தமிழை வளர்த்தான். சங்கத்தைப்பற்றிய வரலாறு பழைய நூல்களிற் காணப்படுகின்றன. மதுரையில் சங்கமிருந்து தமிழை வளர்த்தமையினாலேயே, மதுரையும் அதன் சூழல்களும் செந்தமிழ் வழக்குக்கு மத்திய இடமாகக் கொள்ளப்பட்டது. புத்தகசாலைகளை நிறுவுவதும், அரசர், புலவர்களை ஒன்றுகூட்டி மொழியை வளர்ப்பதும்

புதிய செயல்களல்ல. மேற்கு ஆசியா, கிரேக்கு, உரோம் எகிப்து முதலிய நாடுகளிலெல்லாம் பெரிய புத்தக சாலை கள் நிறுவப்பட்டிருந்தன. தமிழருக்குப் பெருமை விளக்கக்கூடிய செய்திகளை மறுத்துக் கூறும் ஒரு கட்சியினர் தமிழருக்குள்ளேயே எப்பொழுதும் உளர். ஒரு சாரார் இந்தி எதிர்ப்பு என்று கிளர்ச்சிசெய்து சிறைக்குச்சென்றார்கள். இன்னொரு சாரார் அதே இடத்தில் இந்திப் பிரசார சபையை நாட்டினார்கள். இதுவே யான் கூறியதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. மேற்கூறிய கட்சியினர், சிலர் தமிழ்ச்சங்கம் என்பது ஒரு கற்பனைக் கதையேயன்றி உண்மையில் நிகழ்ந்ததன்று எனக்கூறுவர். இதற்குக் காரணம் தென்னாட்டை ஆரியர் அடைவதன்முன், தமிழர் காட்டுமிராண்டிகளாக விருந்தார்களென்றும், ஆரியப்பிராமணரே தமிழரை நாகரிகப்படுத்தினர் என்றும், தமிழரை நாகரிகப்படுத்தியவர்களின் இனத்தினர் தாம் என்றும், ஒரு கூட்டத்தினர் கருதிக்கொண்டிருக்கின்றமையாகும். இன்று தமிழ்ச்சங்கம் ஒன்று இருந்ததென்பதை வரலாற்றாசிரியர்கள் எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்கின்றனர்.

பழைய வரலாறுகள், சிலகாலம் கன்னபரம்பரை வழக்கில் தலைமுறையாகத் தொடர்ந்துவரும். அப்பொழுது அவைகளுடன் சில கற்பனைகளும் புகும்; சில மாறுதல்களும் உண்டாகும். பின்பு ஒரு காலத்தில் அவை ஒருவராலோ சிலராலோ எழுதி வைக்கப்படும். அவ்வாறு பலரால் எழுதிவைக்கப்பட்ட ஓரே செய்தியில் பலவேறுபாடுகள் காணப்படுதலும் இயல்பு. ஆனால் அந் நிகழ்ச்சியின் முக்கிய பகுதிகளில் மாற்றம் காணப்படாது. தமிழ்ச்

சங்கத்தைப் பற்றிய வரலாறும் நீண்டகாலம் செவி வழக்-கில் இருந்து வந்தது. தமிழில் இறையனார் அகப்-பொருள் என ஒரு நூல் உள்ளது. அதற்கு நக்கீரர் என்னும் புலவர் உரை செய்தார். அவ்வுரை எழுதி வைக்கப்-படாமல் நீண்ட காலம் செவி வழக்கில் வந்தது. உரை செய்யப்பட்டதற்குப் பின், பல தலைமுறைகள் கழிந்து வாழ்ந்த நீலகண்டனார் என்னும் புலவர் ஒருவர் அவ்-வுரையை எழுதி வைத்தார். அவ்வுரையில் தமிழ்ச்சங்க-வரலாறு காணப்படுகின்றது.

அடியார்க்கு நல்லார் என்னும் சிறந்த புலவர் ஒருவர் சிலப்பதிகாரம் என்னும் நூலுக்கு உரை செய்தார். அவ் வுரையிலும் தமிழ்ச்சங்கத்தைப் பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன. தொல்காப்பியத்துக்கு நச்சினார்க்-கினியர், பேராசிரியர் முதலியோர் எழுதிய உரைகளின் இடையிடையே தமிழ்ச்சங்கத்தைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. இவைகளைக்கொண்டு அக்காலத்தில் சங்க வரலாற்றைப் பற்றிய கன்ன பரம்பரை வரலாறுகள் இருந்தனவென்று நன்கு விளங்குகின்றது.

பழைய அரசர்களின் சபைகளில் புலவர்கள் இருந்தார்-கள். அவர்கள், மொழியை வளர்ப்பதோடு அரசனுக்கு நன்மதியும் புகட்டினார்கள்; அரச பரம்பரையிலுள்ளவர்-களின் புகழ்களையும் பாடல்களாகப் புனைந்து பாடினார்கள். அப்பாடல்கள் அரண்மனையில் நடக்கும் விழாக்காலங்-களில் படிக்கப்பட்டன. இவ்வழக்கமே ஆலயங்களில் புரா

ணம்[1] படிக்கும் வழக்கமாகவும் மாறியுள்ளது. புலவர்கள் அரசரைப் புகழ்ந்து பாடிய பாடல்கள் போன்றவைக்குப் புறநானூற்றிற் காணப்படுவன போன்றவை எடுத்துக்-காட்டுக்களாகும்.

முற்காலத்தில் இன்றுபோலத் தொடர்பாக ஆண்டு-களைக் கணக்கிட்டுக் கூறும் வழக்கம் இருக்கவில்லை. இன்ன அரசனின் ஆட்சிக் காலத்தில் இத்தனையாவது ஆண்டு எனக் கணக்கிடுவது வழக்கு. ஆகவே அரசர்களின் பெயர் களும் அவர்களின் ஆட்சிக் காலங்களும் தொடர்பாகக் குறித்து வைக்கப்பட்டன. சங்க வரலாற்றில், சங்கங்கள் இத்தனை அரசர் ஆட்சிக்காலத்தில் நடந்தன என்றும் கணக்குக் காணப்படுகின்றது. அவர்களின் மொத்தக்-காலத்தைப்பற்றிக் கூறும் பகுதியில் சில பிழைகள் நேர்ந்-திருக்கலாம். இவ்வகைத் தவறுதல்கள் எகிப்திய சீன அர சர்களைப்பற்றிக் கூறப்படுமிடத்தும் காணப்படுகின்றது. விவிலிய மறையின் பழைய ஏற்பாட்டிலும் இவ்வகைத்-தவறுகளைக் காணலாம். சில அரசர் அறுநூறு அல்லது எழுநூறு ஆண்டுகள் இருந்தார்கள் என அந்நூலில் காணப்படுகின்றது.

---

1. புராணங்கள் என்பன, கடவுளரையும் அரசரையும் தம் மையும்தொடர்புப்படுத்திப் பல கற்பனைக் கதைகளோடு பின்னிக் கோயிற் பூசகர்களால் எழுதப்பட்டவை. ஆகவே புராணங்-களோடு புலவர்கள் கூறும் வரலாறுகளை ஒன்றாக வைத்து மயக்குதல் ஆகாது-

முச்சங்கம்

தமிழ்ச் சங்கங்கள் பாண்டியருடைய தலைநகராகிய மதுரையில் தொடங்கப்பட்டது. அப்பட்டினம் கன்னி-யாகுமரிக்குத் தெற்கே இருந்து கடலாற் கொள்ளப்-பட்டது. ஆகவே அதைத் தென்மதுரை எனப் பிற்காலத்தவர்கள் குறிப்பிடுவார்க ளாயினர். இச்சங்கத்துக்கு 549 உறுப்பினர் இருந்தார்கள். 89 பாண்டியர்காலத்தில் இது நடைபெற்றது. ஒரு பாண்டிய அரசனின் ஆட்சிக் காலம் 20 ஆண்டுகள் எனக்கொண்டால், 89 பாண்டியரின் கால-மும் 1780 ஆண்டுகளாகும். இச்சங்கத்தில் நூல்களையோ பாடல்களையோ செய்து அரங்கேற்றினோர் 4,449 புலவர்களாவர்.

தென் மதுரையைக் கடல்கொண்டது. அப்பொழுது பாண்டியர், தமது தலை நகரைத் தாம்பிரபர்ணி முகத்துவாரத்திலிருந்த கபாடபுரத்துக்கு மாற்றினர். பாண்டியர் ஆட்சி கபாடபுரத்தில் ஆரம்பிப்பதற்கும், கடல்கோளுக்கு மிடையில் சில காலம் கழிந்தது. கபாடபுரத்தில் மறுபடியும் சங்கம் கூட்டப்பட்டது. இச்சங்கம் இரண்-டாவது சங்கம் அல்லது இடைச்சங்கம் எனப்படும். இச்-சங்கம் 59 அரசர் ஆட்சிக் காலத்தில் நடைபெற்றது. ஐம்பத்தொன்பது பாண்டியரின் காலமும் 1180 ஆண்டுகள் வரையிலாகும். இக்கழகத்துக்கு உறுப்பினர் 59 பேர். இங்குப் பாடல்களையோ நூல்களையோ, அரங்கேற்-றினோர் 3,700 புலவர்களாவர். இவர்களுள் ஐவர் பாண்-டிய மன்னர்.

கபாடபுரத்தைக் கடல் கொண்டபின் பாண்டியர் தமது தலைநகரை மணலூருக்கு மாற்றினர். இது திருச்செந்தூருக்கு அயலே யுள்ளது. பின்பு கடம்பவன-

மாயிருந்த ஓர் இடத்தில், அவர்கள் தமது தலைநகரை அமைத்து அதற்கு மதுரை எனப் பெயரிட்டார்கள். அது திருப்பரங்குன்றத்துக்கு நேர் மேற்கில் இருந்ததாகும். இதனைத், திருச்செந்தூர் மதுரைக்கு மேற்கே உள்ளது என்னும் பொருளில் "கூடற்குடவயின்" எனத் திருமுருகாற்றுப்படையிற் கூறப்படுவதால் நன்கு அறியலாம். கடம்பவனத்தில் அமைக்கப்பட்ட மதுரையில் மூன்றாவதாகத் தமிழ்ச் சங்கம் கூட்டப்பட்டது. இச் சங்கத்தில் புலமையில் அரங்கேறினோர் 449 பேர். இவருள் மூவர் பாண்டியர். இச்சங்கத்துக்கு உறுப்பினர் 49 பேர். இச்சங்கம் 49 அரசர் காலத்தில் நடைபெற்றது.

இம்மூன்று சங்கங்களும் 197 அரசர் காலத்தில் நடைபெற்றது. ஆகவே சங்கம் நடைபெற்ற முழுக்காலத்தையும் 3,940 ஆண்டுகள் எனக்கூறலாம்.

கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரையில் இச்சங்கம் குலைந்து போயிற்று. கி. பி. 470-ல் வச்சிரநந்தி என்னும் திகம்பர சைனரால் தமிழ்ச் சங்கம் மறுபடியும் தொடங்கி நடத்தப்பட்டது. இது எவ்வளவு காலம் நடைபெற்றதென அறிய முடியவில்லை.

சங்க நூல்கள்

சங்க நூல்கள் என்பவைகளுள், பல தனிச்செய்யுட்கள் காணப்படுகின்றன. அவை எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டு என்னும் நூல்களாகத் திரட்டப்பட்டுள்ளன.

எட்டுத்தொகை என்பதில், புறநானூறு அகநானூறு, ஐங்குறுநூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை, பரிபாடல், கலித்தொகை, பதிற்றுப்பத்து என்னும் நூல்கள் அடங்கும். இந்நூல்களுள் தொகுக்கப்பட்ட பாடல்கள், தமிழ் நாட்டின் வெவ்வேறு பாகங்களில் வாழ்ந்த புலவர்கள் பலரால் இயற்றப்பெற்றவை. அவை தமிழ்ச் சங்கத்தில் அரங்கேற்றப் பெற்று அங்கு படி எடுத்து வைக்கப்பட்டவை. சங்கம் குலைந்தபின் பாண்டிய அரசர் அப்பாடல்களைத் தமிழ்ப்புலவர்கள் சிலரைக்கொண்டு நூல்களாகத் தொகுப்பித்தார்கள். பத்துப்பாட்டு என்னும் தொகுப்பில், முருகாற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, முல்லைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம், பொருநராற்றுப்படை முதலிய பாடல்கள் அடங்கும். இவையே யன்றி, தொடர்ந்து பொருள்களையும், கதைகளையும் கூறும் நூல்களும் அக்காலத்து இருந்தன என்று தொல்காப்பியம் என்னும் இலக்கண நூலால் அறிகின்றோம். அவ்வகை நூல்கள் கிடைக்கவில்லை. தலமிசோத்தர் என்பவன் அலக்சாந்திரியாவில் 700,000 நூல்கள் தொகுத்து வைத்திருந்தான். அந்நூல்கள் எல்லாம் இறந்தன. இளைய பிளினி என்னும் உரோமானியன் எழுதிய நூல் ஒன்றில், இருநூற்றுக்கு மேற்பட்ட நூல்களைக்குறிப்பிட்டிருக்கின்றன. அவைகள் ஒன்றேனும் இப்பொழுது கிடைக்கபடவில்லை. கிரீசிலும், உரோமிலும் ஆயிரக்கணக்கான நூல்கள் செல்வர்களின் புத்தகசாலைகளில் தொகுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவைகள் எல்லாம் அழிந்து போயின. அவைகளை ஒத்தப் பழைய தமிழ் நூல்கள் பல அழிந்து போயின. தமிழ் நூல்கள் அழிந்து

போயின என்று கூறுதல் வெறும் கற்பனை எனக் கூறும் ஒருசாரார் நம்மிடையே காணப்படுகின்றனர். ஆதலின் அவர் பொருட்டுப் பழைய நூல்கள் இறந்து போதல் புதுமை அன்று என விளக்கியுள்ளோம்.

நீதி நூல்கள்

தமிழ் மொழியில் காணப்படும் பழைய நீதி நூல் திருக்குறளாகும். இவ்வாறு முப்பாலாக நூல் செய்யும் வழக்கு உண்டு என்பது தொல்காப்பியத்தால் அறியப்படுகின்றது. ஆனால் திருக்குறளினும் முற்பட்ட பழைய நீதி நூல் எதுவும் காணப்படவில்லை. தமிழில் நீதி நூல்கள் பல காணப் படுதலால் தமிழர் ஒழுக்க முறைகளை அறியாதிருந்தார்கள் என ஒருசாரார் கூறுவாராயினர். புதிய மக்கள் இன்னொரு மக்களோடு கலக்க நேர்ந்தால், அப்புதிய மக்கள் தாம் கலக்க நேர்ந்த மக்களிடையே காணப்படும் பழக்க வழக்கம் நீதி, வரலாறு, ஆகியவற்றை எழுதி வைத்தல் இயல்பு. இந்தியநாட்டையும் பிறநாடுகளையும் அடைந்த மேல்நாட்டவர்கள் இவ்வாறு செய்திருக்கின்றனர். ஒவ்வொரு சாதியினரும் தம் சமூகத்துக்குரிய ஒழுக்கங்களை நன்கு அறிந்திருத்தல் இயல்பு. ஆகவே அவர்களுக்கு நீதி நூல்களை எழுதி வைக்கவேண்டிய அவசியம் இன்று. புதிய மக்களே முதன்முதல் அவ்வகை நூல்களை எழுதுவார்கள். பின்பு அவ்வகை நூல்கள் செய்தலாகிய வழக்கு உண்டாகும்.

போதாயனர், அபத்தம்பர், சாணக்கியர் முதலிய தமிழர்களே வடமொழியில் ஒழுக்க நூல்களை எழுதினார்கள். இதனால் ஒழுக்கம் அறியாதிருந்த ஆரியருக்குத் தமிழரே ஒழுக்கம் கற்பித்தார்கள் என்பது படுமா?

அகத்தியர்

அகத்தியரைப்பற்றிய வரலாறு மிகவும் குழப்பமாக வுள்ளது. ஆரியரின் வேதபாடங்களைச் செய்தவரும், உலோபாமுத்திரை என்னும் காசிஅரசன் மகளைப் பாரியாகப் பெற்றவருமாகிய அகத்தியரொருவர் அறியப்படுகின்றார். இவரின் தந்தை மித்ரா வருணர் எனப்படுதலின், இவர் திராவிட வகுப்பினர் எனத் துணியப்படுவர். வசிட்டர், விசுவாமித்திரர் குடும்பங்களில் தோன்றியவர்கள் எல்லோரும் வசிட்டர், விசுவாமித்திரர் எனவே கூறப்பட்டனர். இவ்வாறு அகத்திய குடும்பத்திற் பிறந்தவர்களும், அகத்தியர் எனப்பட்டனர். பல்வேறு காலங்களில் வாழ்ந்த அகத்தியர்களின் வரலாறுகள் எல்லாம் கட்டுக்கதைகளோடு பின்னி, இன்றைய அகத்தியர் வரலாறாக விளங்குகின்றது. வேதகாலம்முதல், தேவாரம்பாடியவர்களுக்குப் பிற்பட்ட காலம் வரையில், அகத்தியரைப் பற்றிய வரலாறு கேட்கப்படுகின்றது. சிலர் அகத்தியர் என்றும் இறக்காதவர்; அவர் பொதிய மலைக்காடுகளுள் இருக்கிறார் எனக் கூறுவர். இது கற்பனையே யன்றி வேறன்று. தமிழ்ச்சங்கம் இருந்ததைப் பற்றி ஐயுறுவோர், அகத்தியர் விந்தத்தை அடக்கினார் என்னும் புராணக்கதைக்குப் பொருள்கூற முயல்கின்றனர்.

புராணக் கற்பனைகளிலும் பார்க்கச் சங்க வரலாறு உண்மை நிகழ்ச்சி என்பதை அவர்கள் உணர்வதில்லை. அகத்தியர் தமிழுக்கு முதல் முதல் இலக்கணம் செய்தார் என்னும் ஒரு பழங்கதை வழங்குகின்றது. ஆனால் இதற்கு ஆதாரம் கிடைக்கவில்லை. சங்கநூல்களில் அவ் வரலாறு குறிக்கப்படவில்லை. மணிமேகலையில் ஈரிடங்களில் அகத்தியரைப்பற்றிய குறிபபுக்கள் காணப்படுகின்றன. அந்நூலில் அகத்தியரின் கமண்டலநீர் கவிழ்ந்ததனால் நீரிலிருந்து காவிரிநதி உண்டானது என்னும் பழங்கதை கூறப்படுகின்றது. ஆனால் அவருக்கும் தமிழுக்கும் யாதும் தொடர்பு இருப்பதாக அந்நூல் கூறவில்லை. பேரகத்தியம் என்னும் ஒரு போலி நூல் வழங்குகின்றது. அதிற் காணப்படும் சூத்திரங்கள் பிற்காலத்தவர் எவராலோ பாடப்பட்டனவாகக் காணப்படுகின்றன.

உரையாசிரியர்கள் காலத்தில் அகத்தியம் என்னும் ஒரு நூல் இருந்ததாகத் தெரிகின்றது. அது ஒருபோது மணிமேகலை காலத்துக்குப் பின்வந்த ஒரு அகத்தியரால் செய்யப்பட்டதாகலாம். தொல்காப்பியர், அகத்தியர் மாணவர் என்னும் பழங்கதையும் வழங்குகின்றது. தொல்காப்பியத்துக்குச் சிறப்புப் பாயிரம் எழுதிய பனம்பாரனார், அதனைப்பற்றிச் சிறிதும் குறிப்பிடவில்லை. புறப்பொருள் வெண்பாப் பாயிரமும், பன்னிருபடலப் பாயிரமும் அவ்வரலாற்றைக் கூற, தொல்காப்பியப் பாயிரம் ஏன் அதனைக் கூறவில்லை என நாம் ஆராய்தல் வேண்டும். பன்னிருபடலப் பாயிரம் என்பதும்,புறப்பொருள் வெண்பா செய்யப்பட்ட காலத்த தாதல் வேண்டும். தொல்காப்பியத்தில் நூல்களுக்குப்

பாயிரம் செய்யும் விதி கூறப்படவில்லை. மணிமேகலை சிலப்பதிகாரம், சிந்தாமணி முதலிய நூல்களில், நூலிற் கூறப்படும் பொருள் அடக்கமே பாயிரமாக அமைந்துள்ளது. "நூலே நுவல்வோன், நுவலுந்திறன்" முதலியவைகளைக் கூறும் பாயிரம் பிற்கால வழக்க மாகும். அக்காலத்திலேயே பழைய கன்னபரம்பரை வரலாறுகளைத் தொகுத்துப் பனம்பாரனார் தொல்காப்பியத்துக்குப் பாயிரஞ் செய்திருத்தல்வேண்டும். பனம்பாரனார் பாயிரஞ் செய்கின்ற காலத்தில், அகத்தியர் தொல்காப்பியரின் ஆசிரியர் என்னும் வரலாறு தோன்றவில்லைப்போலும்.

தமிழர் ஆரியர் போராட்டங்கள், தமிழ் நாட்டில் நெடுநாள் தொடர்ந்து நடந்து வருகின்றனவென்று முன் விளக்கியுள்ளோம். அகத்தியர் வடநாட்டினின்றும் வந்தார் எனப் புராணக்கதை யிருப்பதால் அவரை ஆரியர் எனக்கொண்டு, அவ்வாரியரே தமிழுக்கு இலக்கணஞ் செய்தார் என்னும் கதையை ஆரியக் கட்சியினர் எவரோ கட்டினராதல் வேண்டும். இவ்வாறு புதிய கற்பனைகளைப் புனைந்து கூறுவது பிற்காலத்தவர்களுக்குப் பெரிதும் பழக்கமாக இருந்தது. இவ்வகைக் கதைகள் பல, சைவராலும், வைணவராலும் கடவுளரைப்பற்றிக் கட்டப்பட்டுள்ளன. அப்பொய்க்கதைகளின் தொடர்பாக விழாக்களும் நடத்தப்படுகின்றன. வைணவர் சைவசமயத்துக்கு மாறுகவும், சைவர் வைணவ சமயத்துக்கு மாறுவும் கட்டிய கதைகளை நோக்கி, யாம் கூறும் உண்மை உணர்க.

சுமத்திரா, யாவா, முதலிய நாடுகளில் அகத்திய உருவங்கள் வழிபடப்பட்டன. கி-பி 7-ம் நூற்றுண்டில் செய்யப்பட்ட அகத்தியர் சிலை அங்குக் காணப்பட்டது. அகத்

தியர் மரபிலுள்ளோர் பலர் அரசராக இருந்தனர். பொதிய மலையில் அகத்தியர் என்னும் சிவபக்தர் ஒருவர் ஒரு காலத்தில் இருந்தார் ஆகலாம்.

அகத்திரிசி என்னும் ஒரு கூட்டத்தினர்[1] சித்திய மக்களிடையே இருந்தார்கள். இவர்களைப் பற்றி ஹெரதோதசு (Heradotus) ஆசிரியர் கூறியுள்ளார். சித்திய மக்கள் துரானிய வகுப்பினர். திராவிட மக்களும் அவ்வினத்தைச் சேர்ந்தவர்களேயாவர். சித்திய மக்கள் இந்திய நாட்டின் மேற்குக் கரைகளிற் குடியேறினார்கள். இவர்களை சித்தியத்தமிழர் எனப் பழைய உரோமை ஆசிரியர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். அகத்திரிசி என்னும் மக்கட்பெயர் மாத்திரமன்று, இடப்பெயரும் ஐரோப்பாவில் உள்ளது.[2] குறுக்கர் என்னும் ஒரு கூட்டத்தினர் தமிழ் நாட்டின் அயலில் காணப்படுகின்றனர். இவர்கள் சித்தியக் கலப்பினராவர். குறுக்குக், குடகு முதலிய பெயர்கள் தொடர்பினால் அகத்தியர் குறுமுனி எனப்பட்டிருக்கலாம். பிற்காலப் புராணிகர், அவைகளின் பொருளை உணராமையினால், அகத்தியர் குறிய வடிவினர் எனக்கொண்டு அது தொடர்பாகப் பல கற்பனைக் கதைகளைக் கட்டிக் கூறினர். அகத்தியர் தமிழ் அறியாதவராக இருந்து பின், தமிழை அறிந்தார் எனப்படுதலின், அவர் குறுக்கர் நாட்டினின்றும் தமிழ்நாடு போந்த ஒருவர் எனக் கூறலாம்.

———

1. Scythians.

2. Ancieant and classical geography Map-1. Indcx P. 6.

தொல்காப்பியர்

இன்று தமிழில் வழங்கும் நூல்களில் பழமை உடையது தொல்காப்பியம் எனப்படுகின்றது. இந்நூலைச் செய்தவர் திரணதூமாக்கினி என்னும் பரசுராமரின் தந்தையாகிய வடநாட்டவர் என்னும் பழங்கதை ஒன்று உள்ளது. அதனை நச்சினார்க்கினியரும், தாம் தொல் காப்பியத்துக்கு எழுதிய உரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். தொல்காப்பியர் காலம் கி-பி 350 வரையில் என்பது, தொல்காப்பியம் எழுதப்பட்டுள்ள மொழி நடையினாலும் பிற சான்றுகளாலும் துணியப்படுகின்றது. பரசுராமர் கி-மு 2000 ஆண்டுகளுக்கு அப்பால் வாழ்ந்தவர். தொல் காப்பியர் பரசுராமர் காலத்தவர் என்பது கட்டுக்கதை யென நன்கு துணிகின்றோம்.

வீரமாமுனிவர் தாம் எழுதிய இலக்கணத்துக்குத் தொன்னூல் விளக்கம் எனப் பெயரிட்டுள்ளார். வீரமாமுனி வர் தமிழுக்கு இலக்கணம் முதன்முதல் எழுதியவரல்லர். வீரமாமுனிவர் எக்கருத்தைக்கொண்டு தான் எழுதிய இலக்கணத்துக்குத் தொன்னூல் விளக்கம் எனப் பெயரிட் டாரோ, அது போன்ற கருத்துப்பற்றியே தொல்காப்பியம் என்னும் பெயரும் தொல்காப்பியரின் நூலுக்கும் இடப் பட்டதாதல்வேண்டும். தொல்காப்பியம் எழுதியவரின் இயற்பெயர் மறக்கப்பட்டமையால், அவர் அந்நூலின் பெயரால் தொல்காப்பியர் என அறியப்படுவர். அது நன் னூல் எழுதியவரை நன்னூலார் என்பது போன்ற வழ க்கு. இரு மொழிகளின் அமைப்புக்களை ஒப்பிட்டுப் பார் க்கும் போதே பெரும்பாலும் இலக்கணம் தோன்று கின்றது. மேல்நாட்டினின்றும் இந்தியநாடு போந்த ஐரோ ப்பியர், தமது நாட்டவர் தமிழ் மொழியைப் பயிலும்

முறையில் மேல்நாட்டு மொழிகளைத் தமிழ் மொழியோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்துத் தமிழ் இலக்கணங்கள் பல இயற்றியுள்ளார்கள். இவ்வாறு அவர்கள் இலக்கணம் செய்தது தமிழ் மக்களுக்காகவன்று; தமது நாட்டவர்கள் எளிதில் தமிழ் இலக்கணத்தை அறியும் பொருட்டேயாகும். தொல்காப்பியர் தெலுங்கு மொழியில் பெரிதும் வழங்குவதும், தமிழில் திசைச்சொல் எனக் கொள்ளப்படுவதுமாகிய செப்பு என்னும் சொல்லைப் பலவிடங்களில் ஆண்டுள்ளார். இதனால், இவர் ஆந்திர நாட்டினரோ என்று கருத இடந் தருகின்றது. இவர் வடநாட்டு வழக்கங்களைத் தென்னாட்டு வழக்கங்களோடு ஒப்பிட்டு விளக்குகின்றார்.

"அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கிற்
காமக் கூட்டம் காணும் காலை
மறையோர் தேஎத்து மன்றல் எட்டனுள்
துறையமை நல்யாழ்த் துணைமையோர் இயல்பே"
(தொல்-கள. க.)

இதில் காமக்கூட்டம் என்றது தமிழ் நாட்டு வழக்கை. மறையோர் என்றது வடநாட்டுப் பிராமணரை. வீரமாமுனிவர் கத்தோலிக்கக் குருமாரை வேதியர் என்றது போல, இவரும் வடநாட்டுப் பிராமணரை இங்கு மறையோரெனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். தமிழ்நாட்டுப் பார்ப்பாருக்கே மறையவர் என்னும் பெயர் உரியது. "நல்யாழ்த்துணைமையோர்" என்றது, இமயமலைச் சாரல்களில் வாழும் கந்தருவர் என்னும் ஒருவகை மக்களை. கந்தருவர் இமயமலைச்சாரல்களில் வாழும் அழகிய தோற்றமும், தளர்ந்த ஆண் பெண் ஒழுக்கமுமுடைய ஒரு கூட்டத்தினரென்று வைத்தியா என்னும் ஆசிரியர் இராமாயணத்தின் சிக்கல்கள் (Riddles in Ramayana) என்னும் நூலில் கூறியுள்ளார். ஆங்கிலர் தம்போன்றவர்கள் தமிழை விளங்கிக்கொள்வதற்கு எழுதி

யது போலவே, தொல்காப்பியமும் வடநாட்டவர் தமிழை அறிந்துகொள்வதற்கு எழுதப்பட்ட நூலாகும். வடமொழிக்குப்பல புதிய சொற்களை உதவியும் அம்மொழியைத் திருத்தியும் அமைத்தவர்கள் தமிழர்களே. இதனை மேல்நாட்டு ஆசிரியர்கள் நன்கு ஆராய்ந்து கூறியுள்ளார்கள். இவ்வுண்மைகள், "சமக்கிருதத்தினின்றுதான் உலக மொழிகளெல்லாம் உண்டாயின; சமக்கிருதம் கடவுள் மொழி; அம்மொழிச் சொற்றொடர்களை உச்சரிப்பதால் கடவுளை அடையலாம்" என்னும் குழந்தை உள்ளம் படைத்த ஒரு கூட்டத்தினராகிய ஆராய்ச்சியாளருக்குச் சிறிதும் புலப்படாவாம். தமது வாழ்வு கருதி அவர்களை மகிழ்விக்கும் பொருட்டுத் தமிழ் சமக்கிருதத்தைப் பார்த்துச் செய்யப்பட்டதெனக் கூறும் நம்மவர் சிலரும் உண்மை அறியமாட்டார். இவ்வுண்மைகளை நன்கு அறியமாட்டாத சிலர், தமிழ் இலக்கணம் வடமொழி இலக்கணத்தைப் பார்த்துச் செய்யப்பட்டதெனத் தம் மனம்போனவாறெல்லாம் எழுதி வருகின்றனர். மொழியின் அமைப்பை ஒருவர் இருவர் மாற்ற முடியாது. மொழி, மக்களின் கூட்டுறவால் தோன்றி நடைபெறுவது. ஒரு போதும் வழக்கிலிராத ஒரு மொழியைப் பார்த்துப், பேச்சு வழக்கிலுள்ள மொழி, இலக்கணம் அமைத்துக் கொண்டதென்பது பேதைமை. முன்பு இலக்கண வரம்பிலாத ஒரு மொழிக்கு இலக்கணம் அமைக்க நேர்ந்தால், உலக வழக்கிலுள்ள மொழியின் இலக்கணத்தைப் பார்த்து இலக்கணஞ் செய்து கொள்வதே இயற்கை விதி. வடமொழியினின்றும் தமிழ் இலக்கணத்தை இரவல் பெற்றதென வடமொழிப் பற்றுடையார் கூறும் கருத்துக்கள், நேர் மாறானவை என்பதே உண்மையாகும். தொல்காப்பியரைப்பற்றிய பிற வரலாறுகளை, அகத்தியர் என்னும் தலைப்பின் கீழ் கூறியுள்ளோம்

சங்கத்துக்குப் பிற்பட்ட தமிழ்

சங்க காலத் தமிழ் மிகவும் தூய்மையுடையதாயிருந்தது. பிறமொழிகளிலிருந்து எடுத்துத் தமிழில் ஆளப்பட்ட சில சொற்கள் தாமும், அம்மொழிச் சொற்கள் என்று அறிய முடியாதபடி தமிழ் வடிவாகவே இருந்தன. இம்முறையினை "வேர்வாய்ப்பட்ட எருப்போல்" எனச் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். இன்று ஆங்கிலத்தில் வழங்கும் (பெப்பர்pepper) என்னும் மிளகைக் குறிக்கும் சொல், பெப்பரி என்னும் கிரேக்க சொல்லின் திரிபு. பெப்பரி என்னும் கிரேக்க சொல் திப்பிலி என்னும் தமிழ்ச்சொல்லின் திரிபு"[1] திப்பிலி என்னும் சொல், பிறமொழிகளில் வழங்கும் போது அம்மொழி ஓசைகளுக்கேற்பத் திரிந்து வழங்குவதை நோக்குக. இவ்வகை வழக்கு மூற்காலத்தில் கடியப்படவில்லைப்போற் றோன்றுகின்றது. சங்க காலத்துக்குப் பிற்காலங்களில் தோன்றிய நூல்கள் பெரும்பாலும் சமயத்தையே குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தன. அந்நூல்கள் பெரும்பாலும் சைன புத்த மதத்தினராற் செய்யப்பட்டவையாகலானும், அவர்களின் முதல் நூல்கள் பிராகிருதம், பாலி, முதலிய மொழிகளில் எழுதப்பட்டிருந்தமையானும் அவர்கள் சமயத்தொடர்பான பல பிறமொழிச் சொற்களைத் தமது நூல்களில் ஆண்டனர். ஆயினும் அவைகளைத் தமிழ் உருவிலேயே வழங்கியிருக்கின்றனர். இவ்வாறு தமிழ், பிறமொழிக் கலப்புற்று வருதலும், கி. பி. 13-ம் நூற்றூண்டு முதல், மணிப்பிரவாளநடை என ஒரு நடையும் தோன்றி நடைபெறுவதாயிற்று. இது சரிக்குச் சரி தமிழையும் வடமொழியையும் வழங்கும் நடை. இந்நடை

---

1. Our pepper comes to us from the Tamil *Tipali* through the Greek word *peperi*-Ancient India-E. J. Rapson

பெரிதும் சைன வைணவர்களால் ஆளப்பட்டன. பெருந்தேவனார் பாரதத்தினிடையே காணப்படும் வசன பாகங்கள் இந்நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளன. சைன நூலாகிய ஸ்ரீ. புராணம் இம்மொழியில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. இதற்குக் காரணம் வடமொழி தெய்வமொழி என்றும், அம்மொழியி லிருந்தே தமிழ்மொழி தோன்றியதெனவும் அறியாமையால் வித்துவான்கள் சிலரிடையே தோன்றியிருந்த கருத்துக்களாகும். கம்பன், [1]வீரசோழியமுடையார் முதலியோர், வடமொழியைத் தெய்வமொழி என்றே வணக்கத்தோடு குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். பிற்காலத்து இலக்கணக்கொத்து உடையார், பிரயோகவிவேக நூலார் என்போர், தமிழுக்கும் சமக்கிருதத்துக்கும் இலக்கணம் ஒன்றேயெனக் கருதினர். "ஐந்தெழுத்தாலொரு பாடையென்றறையவே நாணுவரறிவுடையோரே" என இலக்கணக்கொத்துடையார் கூறுதல் காண்க. கந்தபுராணஞ் செய்த கச்சியப்ப சிவாசாரியார் ளகர ழகர வேற்றுமையின்றி ழகரத்துக்கு முன்வரும் தகரத்தை டகரமாகத் திரித்துப் புணர்த்தியுள்ளார். வீரசோழிய முடையார் இவ்வாறு புணர்வதற்கு விதியும் கூறியுள்ளார். தமிழ் அறிஞர் இவைபோன்ற கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. கி. பி. 17-ம் நூற்றாண்டளவில் மணிப்பிரவாள நடை ஒழிந்தது; தமிழைத் தூய்மையாக வழங்கவேண்டும் என்னும் கிளர்ச்சி நாளுக்கு நாள் வளர்ந்தது. தமிழ் வடமொழியோடு வழங்கிய காலத்தில் " தமிழணங்கின் மேனி

---

1. "இடையே வடவெழுத்தெய்தில் விரவியல் ஈண்டெதுகை நடையேதுமில்லா மணிப்பிரவாள நற்றெய்வச் சொல்லின் இடையே முடியும் பதமுமுடைத்தே......" ! (வீரசோழியம்)

அம்மைவார்த்த உடம்புபோல இருந்ததென" திரு. சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை அவர்கள் கூறியிருத்தல் மிகப்-பொருத்தமானதே. சில ஆண்டுகளின்முன் தமிழிலுள்ள சில எழுத்துக்களை நீக்கிவிட வேண்டுமென்னும் கிளர்ச்சி நடைபெற்றது. அதனைத் தமிழ் அறிஞர் எதிர்த்து வெற்றி பெற்றனர்கள். இவைபோன்ற கெடுதல்களுக் கெல்லாம் காரணம், மறைமுகமாகத் தமிழுக்கு எதிரான சக்தி ஒன்று நெடுநாளாக வேலைசெய்து வருகின்றமையாகும். தமிழ் அறிஞர் தூங்கினால், அச்சக்தி அவர்களை எந்தச் சமயத்திலும் கீழ்ப்படுத்திவிடும். தமிழ் அறிஞர் என்றும் விழிப்பாயிருத்தல் வேண்டும்.

மடாதிபதிகள் ஓரளவு தமிழை வளர்த்தார்களாயினும், அவர்களும் வடமொழியைத் தெய்வமொழியெனவே நம்பி வந்தார்கள்; இன்னும் நம்பி வருகின்றனர்கள். மடங்களுக்குள்ள பெரிய பொருள் வருவாயினால் அவர்கள் தமிழுக்காகச் சாதித்தவை எவை? எனக் கேள்வி கேட்கும் நிலைமையே உள்ளது. இக்காலத்தில் மடங்களைப்பற்றி எவ்வகைக் கருத்து மக்களிடையே உலவுகின்றதோ, அதை விட மேலான கருத்து முற்கால மக்களிடம் இருந்த-தென்று கூறுதல் முடியாது. ஆதீன காலங்களில் சைவ-சித்தாந்த நூல்களும், கோயிற் புராணங்களும், பெரும்பா-லும் எழுதப்படலாயின.

இன்று தமிழ் ஓங்க வேண்டும் என்னும் உணர்ச்சி சுடர்விட் டெரிகின்றது; ஆயினும் அதற்கேற்ற செயல்கள் குறைவாகவே இருக்கின்றன. தமிழில் அறிவுநூல்கள் தோன்றுவதற்குப் பதில் கற்பனைக்கதைகளைக் கூறும் "நாவல்" என்னும் நூல்களே வெளிவருகின்றன. புரா-ணங்களைக் கற்பனை எனத் தூற்றும் சமூகம், மேலும் கற்பனைகளிலேயே காலத்தைச் செலவிடுதல் அறிவுடைமையா? என்னும் கேள்வி எழுகின்றது.

—::(0)::—

ஹேரஸ்பாதிரியார், மொகஞ்சதரோ மொழி தமிழ் என உறுதிப்படுத்தி யுள்ளார்.

அவர் இந்திய வரலாற்று இதழில் மொகஞ்சதரோ எழுத்துக் களைப்பற்றிக் கூறியிருப்பது வருமாறு:—

யான் மொகஞ்சதரோ முத்திரைகளிற் பொறித்துள்ள எழுத்துக்களை ஒலிமுறையாக வாசித்து எழுதி வைத்திருந்தேன். யான் வாசித்திருந்தவைகளை யாழ்ப்பாணம் நல்லூர் சுவாமி ஞானப் பிரகாசரிடம் காட்டினேன். அவை செய்யுட்களின் பகுதிகளா யிருப்பதை அறிந்தபோது, யான் எய்திய வியப்புக்கு அளவில்லை. இப்பாடல்கள் பல அமைப்பில் எழுதப்பட்டுள்ளன. அவைகளுள் ஐந்து, குறள் வெண்பா அடிகளில் இயன்றுள்ளன. ஒன்றைப் படிக்க விரும்பலாம் மொகஞ்சதரோவில் காணப்பட்ட பழம் பொருள்கள் ஒன்றில் காணப்பட்ட எழுத்துக்களின் ஒலிமுறை-யான வாசிப்பு வருமாறு:—

2 ந்ண் று று று தூக்கு அடு கார்முகில் ஊர் வேலி ஒநர்
ஏ்டு எட்டு று உயர்எல் இர்ஆர்இரி பேர் கடவுள்

(இதன்பொருள்) ஓர் ஊர் என்னும் ஆண்டை அடைகின்ற ஓசையிட்டு உயரச்செல்கின்ற ஞாயிற்றின் இரண்டு வழிகளை யுடைய பச்சை (பயிர்) கடவுள் மழை முகில்களும் சத்தமுமுடைய நாட்டுக்கு வெளியே யுள்ளது.

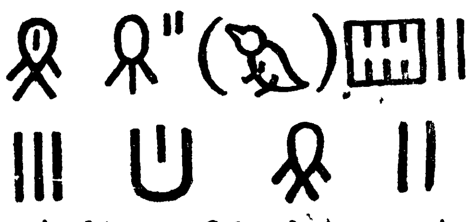

2

2. (முதல்வரிக் கடைசியி லிருந்து வலம் இடமாக; இரண்டாவது வரி இடமிருந்து வலம்)

I. E. The two fishes of the shining one who is three of the flag that has paravanad (The country of the Paravas) that has two divisions-It refers to the two flag of paravanad.

Vinodan Press, 49, Jones Street, G. T. Madras.
C. I. P. House: Q. H. M. S. 459. Copies-2000-3-12-46